

Ketabton.com

له ماڻهنامه تر ماڻهنامه

دشعر ونو مجموعه

پير محمد کاروان

د کتاب پېژندنه

- د کتاب نوم : له ماښامه تر ماښامه
- شاعر : پير محمد کاروان
- خپروونکی : د آزاد افغانستان د ليکوالو ټولنه « وفا »
- چاپ او صحافي : ټاپ پرنټرز پيښور
- کمپوزر : عبدالحی سحر
- لومړی چاپ : د ۱۳۷۱ هـ. ش د سنبلې میاشت ۱۹۹۲ع اګست
- شمیر : ۱۰۰۰ ټوکه
- نمبر : (۶۹ - ۷۰)

له بناغلي عبدالحی سحر نه یوه دنیا مننه چې زما شعرونه یې په نازکسو او هنر مندوګوتو دکمپیوټر له پیچلي هنر نه راوايستل او کتابي شکل یې ورکړ.

اهڙاءِ :

دهغوی په نوم چي دخدای

له خلیفه (انسان)

سره مینه لري.

دماښامونو دمهال

يو «كاروان»

ښايي زموږ سر نوشت به له تياروسره تړل شوی وي ، موږ په تياروکې زېږېدلې ، په تيارو کې اوسيد لې او په تيارو کې فناشوي نسلونه يو . دادی موږ اوس په يو داسې دوران کې ژوند کوو چې دژوند (۱) په نوم هر مهال مو يو ماښام دی . زموږ د دوران شاعر هم د تيارو ، دماښامونو دمهالونو شاعر دی . زموږ شاعر که رښتيا وايي نو د دغو تيارو په هکله به غږېږي ، سهارونه لازموږ لپاره ناليدلي ، اميدونه دي . اوس له بل هر وخت څخه ، زموږ اولس ، زموږ دهيواد نوي نسلونه ، له ماښامونو سره بلديتيا ته اړکيږي . زه خو داسې گڼم چې گران شاعر پير محمد کاروان به دخپل شعري دفتر نوم له همدې کبله له ماښامه پيل کړی او پر ماښام پای ته رسولی وي . پير محمد کاروان زموږ دخوان شعرهغه وينا وال دی چې پروطن دخورو تيارو ، دخورو ماښامونو په وړاندې د مقاومت په بهير کې يې هم خپل شعر ځلولی ، دتيارو دلخظو شاهد شاعر هم پاتې شوی دی او دخيال د رنگينيو په ټالونو کې يې هم خپل شعرونه زنگولي دي .

کاروان د مقاومت دکاروان يوه داسې ځوانه څيره ده چې دافغانانو د وياړلې مقاومت دپروشيوتنه يې شاعرانه روح ورکړی دی . په دغه بهير کې که دشعري او ادبي ارزښتونو پربنسټ خبرې کوو نو کاروان يې د گوتو دشمير په لومړنيو کسانو کې شميرل په کار دي .

«له ماښامه تر ماښامه» دپير محمد کاروان د شعر لومړنی چاپي مجموعه ده . په دغه مجموعه کې دهغه د ادبي ژوند د پيل او دراوړوستنيو گلونو شعرونه راغلي دي . موږ د دغو شعرونو دښودلوله مخې ، په لږه موده کې دهغه دشاعرانه بون دخلا او پرمختگ ډيره ښه ننداره کولای شو . په دغه مجموعه کې دغزل او آزاد شعر گڼې نمونې خوندي شوې دي او حقيقت دادی چې په دغو دواړو شعري ډولونو کې دهغه شاعرانه تخيل ، نويوتر کينونو اوشعري دقت نندارې ته تم کيدلای شو . دغه راز يې

په دې مجموعه کې له زړې عنعنې سره سم خو نظموه هم يوځای کړې دي .
د کاروان غزلې د پښتو نوي غزل له ډيرو ښکلو بيلگوڅخه شميرلی شو . د دې
مجموعې ډيرې غزلې به زما د دې خبرې درښتښتوب لپاره تاسو لولئ . خو دغه څويې
د نمونې په توگه وگورئ :

خدایه د گل کلې يې قدم قدم کې واره
سترې شو کاروان د ښاپيرو ارم کې واره
ښکلو ته مې واوروه چې شمعو غونډې ويلې شي
زه دسو زغزل يم ما په زيرو يم کې واره
مانه غلو اغزيو د ښاکو پښې پټې کړې
اوس مې لوټ کاروان د اوسرو حرم کې واره

يادا چې :

گلونه سوي دي اغزي ښکلوم
خزان څپلي پسرلي ښکلوم
زه د ساقي دميوه يم عادت
د افغاني گودر منگي ښکلوم
نادان کاروان به يې غزل گڼي خو
د زړه په وينو آزادي ښکلوم

د کاروان په آزاده شاعري کې هم موږ گڼې خوښې ليدلای شو . د دغو شعرونو په
لړ کې يې « قافله » د تمثيلي او تصويري شعر يوه ډيره په زړه پورې نمونه ده او « درې
څاڅکي وينه » ، « ته ... » ، « د پښتې خوب » ، « څلورتونکي » ، « تعبیر ؟ »
« له وينو تر موسکا » او داسې نور يې د نمونې يې آزاد پښتو شعريه لړ کې وړاندې کولی
شو .

دهغه په شاعري کې دنوي بيان ، نويو مفاهيمو او ترکيبونو او ديو ډول نوي
خيال زيات څرکونه وينو . تا سوزموږ د وطن له حالاتو سره سم د کاروان د يوې غزلې

لاله په يوه پښه دي ولاړ د دامانونو په سر
لکه چې پيغلې وي ختلې دامانونو په سر

پا :

ستن مې کړ قلم تاريې غزل غزل
شوم دليونسيو په گريوان مين
زړه دې رانه يو وړاوجرس دې کړ
بنکليه اوس به خود شي په کاروان مين

ديو ازاد شهبويه برخه ده :

... په کې چاودلي حبابونه دي دژوبلو هيلو

دبنو گانو په تار

ترې راوباسم سلواغي داوبنگو

زما داوبنگو په دې هره سلواغه کې راځي

دبنکلي يارديدن ته

دناکراروتلو سودير هرونو وينې ...

دداسې بنايست ترڅنگ ، دکاروان په شاعري کې دگوتو ايسنودلو مخايونه هم شته

په تيره بيا دهغه دشعري يون دپيل په شعرونو کې به ځينې نيمگړتياوې هم ووينئ

کله کله داسې عادي او شعاري خبرې هم بنايي ولولئ :

دجنگونو په دوزخ کې جنتي الغانان وسول

دباروتو سر ولبو کې سپين دسولې مرغان وسول

زمانې له خويه پاڅه ، دوجدان غبرونه واوره

دغه کوم عدل انصاف دی ، چې حقوق دانسان وسول

او يا بنايي کله کله زموږ دکلاسيکې شاعري له عنعنې نه په تقليديوه نيمه غزله

په کې ولولو، لکه :

ساقی سوي لوي زړه ته لــــر ارام را
چې تش کړی مې یو جام نه وي بل جام را
ستا د زلفو پیچ و خم کې په خوگیریم
یورنګین غونډې سحر د دې ماسام را
خو به ستړی لالهانده کاروان گرځي
سرمنزل دخوږې مینې په یو گا م را

دغه راز د «سیندوکي» په نوم شعر . د غني دشګود محل له هغه مشهور
شعرسره یوڅه ورته والی لري ، زه نه وایم چې تری تقلید شوی دی ، ځکه کاروان یو لږ
جلا خبرې لري خود شعر کلي فضا یې یوڅه ترې اغیزمنه ده .
کاروان ، دافغانستان په معاصر شعر کې د مقاومت دشاعری ډیرې ښکلې نمونې
ایجاد کړې او پښتو شاعری ته یې بڅښلې دي . د کاروان شاعري ، دافغانانو
دخوارلس کلنو را روانو غمیزو (تراژیديو) ډیره صادقه شاهدده او انځور وونکې
شاعري ده . دهغه په شاعری کې دکلیو ، بانډو او غریبزو کاروانونو صمیمیت او
درښت پروت دی .

لکه چې دغه صمیمي شاعر تل امید کوي ، له دغو هیلو سره چې دتورتم له لږو لږ
ور اخوا شو اونورمو نو راتلونکي نسلونه ، راتلونکي شاعران یوازې د تورتم شاهدان
نه وي ، او سهارونه تش امیدونه نه وي .

زرین انځور

پېښور

د ۱۳۷۱ هـ ش

د اسد ۲۸

په بدمرغه شیبو کې

دافغانستان دخپلواکي په نیک مرغه ورځ

عشق او جمال

زه خوراتلم نه تاراو لپرلم
 له خوشبو يی نه ډک دسمال دې راکړ
 ددسمال خنډې ته دې غوته ورکړه
 حُواب يې تاسره و، سوال دې راکړ

تامې په زړه کې تنده وکرله
 په کې راشنه شول دخمار گلونه
 ساقې دې راوړې ډکې ډکې پيالې
 چې په کې وتېومي کتار گلونه

تندی مي مات د اضطراب په کانه
 حُم له زگپرويو نه کورگی جوړم
 سرلکومه دسکون په حُنگون
 له پرهرونو پسرلی جوړوم

شاره د ژوند غواري ابشاردنغمو
 دروح دسمال چې په کې ومينحُمه
 پرېږده چې غوته يې راوسپرمه
 عشق او جمال چې په کې ومينحُمه

د عشق سرود

ماته د روح له منارې د عشق سرود راځي
 په عاصي ژبه ستا ثنا ، راځي درود راځي
 وړو خدايا نوسره ، وې ، راځي ، چې بڼه يې مات کړو
 ياغي تندي دی دابه چاته په سجود راځي ؟
 بتان مات شوي دايازد زلفو وړم راځي
 سترگي مووختې چې کله به محمود راځي ؟
 مورد سپرلوپه غبرگي شنه خوښه کړي نه دي
 لاپه گلابو کې سکروته يې دغرود راځي
 ستاد ديدن هرې بنکالوته يې خپمې وهلي
 کاروان دسترگومي په دښته دوجود راځي

بناغلي لپونتوب

مه ژاره بلبله عبادت به په نغو کور
 ذکر دگلونو به د پرخو په تسپو کور
 لونغ به دسحر کور او خوب به دغرمو کور
 تل به صفتونه د رخسار او دبارخو کور
 زړونه به ذرې ذرې دلمر په غېږ کې وشیندو
 پټ به دیدنونه د سپوږمۍ په سپینو شپو کور
 غوڅې دې کړې ژبې راته مینه خو غوڅېږې نه
 یو جهان خبرې په سترگو په لېسو کور
 څویه په اغزیو کې دردونه هم نشه لري
 مست خماری خوب به دغوټو په بالبتو کور
 څو دیار کوڅوته چې داسترگې په کې ټلې کړو
 دې خپلو کعبو کې دیدنونه د سجدو کور
 لوټ دې شي کاروان خو بیابان به کړو غاتول غاتول
 عشقه له بناغلي لپونتوب سره پښتو کور

اهداء: زخمي کابل نه، دښاپيرو، وطن نه

تعبير ؟

دغرخني تيوڼه

په پولادي غشو سوري سوري دي

سوي زگپروي يې څه نري نري دي

او دتنکو، تنکو کبليو خولگی

په تکو تورو لوغرنووينو تکی سرې دي

چاورشیندلي په ملالو سترگو

له سرو سپرغو دکې تودې ايرې دي

په غټو اوښکو کې يې سره رنگونه

لکه د ماتوآيينو په زړه کې

د سرو لمبو عکسونه

دغرخني په سترگو

گردې تاوېرې د پړانگانو سترگې

نه شي په ځان پسې راشکلی تښتيدلي غورگې

خيال يې په زړه باندي نوکارې او پنجه وروي

په زخمي ذهن يې تېره تېره سيخونه گرځي

په سرو بوتيو او هډوکو يې تيرونه ناڅي

په تصويري د وړيتو غوښو بويونه گرځي

څوك څه پوهيږي چې تعبير يې څه دی ؟

پېگا کابل داسې يو خوب ليدلی

دشمنو کرونده

تنده د دیدن مې په لیمو لیمو کې ونغاړه
 راشه داد ژوند ما بنام په دوو ډیوو کې ونغاړه
 سوې کرونده به بیا راشین دشمنو فصل کړي
 روح د پتنگانو په لدو ایرو کې ونغاړه
 غوڅ زړگی مې وگنډه سرخي ستا دښکلا بڼه
 پټ مې دموسکا غونډې په سروبار خو کې ونغاړه
 ښکلی پسرلی راته اشنا په جرگه راوله
 ما خزان خېلی په تنکو غوتو کې ونغاړه
 راشه د ارم دښاپيرو قاصد ه یو بې سه
 غوته دشوگیر مې په پستو ورمو کې ونغاړه
 وړه مې چې ساحل دپیغلنوب په غیر کې ونیسم
 عشقه دریابې ما په یاغي څپو کې ونغاړه
 بیاد رابعې په وینو سرو غنچو ته کړي سلام
 دا منجاورخیال مې دسخي جنډو کې ونغاړه
 ستاکاروان ، دوینو په زعفرانو غزل ولیکه
 دا تاویز دمینې په ځونډو ځونډو کې ونغاړه

الاعظاوار

داوښڪوپرخه مه بي گله راځي
 زما دگل ڪڍي به ڪلهه راځي
 تشي جونگري مه دسترگوپاتي
 ورته به ڪلهه ڏيوه بله راځي
 بي تانه مرامان مه غرنه ڪوي
 ڪه مسيحا ورته خوڄله راځي
 زه يه دياردلاسه زربولسه
 ڪه مات ڪچڪول ته مه خزله راځي
 ما په زرگي ڪي ورته خاله جوره
 خوڪه په ناز ورته بلبله راځي
 د دارڪري ڪي جوتي خومره خوند ڪا
 چي ننداري ته يارپه خپله راځي
 زه به له تندي زاره چاودي ومه
 دساقبي لاس ڪي به جام هله راځي
 جرس به ڏير په چيغوورپري
 ستري ڪاروان چي ترمنزله له راځي

د سحر په لوري

دگم نامی خلوت کې غلی ناست وم
 لکه دغم او د ویرونو ما بنام
 زما په تن و تور لباس دما تم
 بلی می وی داو بنکو تنی دیوی
 لکه چې بنکلی ستوری
 په نری وریخ کې وی پت
 دانظار اغزی می سترگو کې راتلل ما تپدل
 ما استاد مینی ترانی ویلی
 په وینوسری ترانی
 په ترهو او بنکو کې لندی ترانی
 خوچی ناخایه می سرپورته کړلو
 دڅنگانه له سترو
 ای زما مینی بیا می ته ولیدی
 لکه شفق په سره سالو کې پته

په سرکو شونډوډي موسکا خوره وه
 زما په اوښکو کې دنورپه شناني وڅلېده
 راغلي په سرو لاسوډي پورته کړمه
 په تنکو گوتوډي زما اوښکی را پاکې کړلې
 په تورپتېکي کې دې راوتومیل دستوروگلان
 او دواړه لاس په لاس روان شو دسحرپه لوري

۱۹ / ۱۰ / ۱۳۶۴ تنی

تېری

دمود وتری درته راغلم تا سخاونه کړه
 ساقی مستانه هېڅ پېرزو دې په گداونه کړه
 ستا په درشل کې مې تندي ډېرو سجدو کړوستې
 ماستا دحسن پرستش کړ تا پروا ونه کړه
 زما دسترگو په زیارت کې بلېدلې ډیوې
 مغروره تا خوتش په شونډوکې دعاونه کړه
 ته دخپل حسن له نشو نه راوزگاره نه شوې
 هېڅ دې زما خیرې گربوان پورې خدا ونه کړه
 دزړه ساحل مې ستا دمینې سمندرته ایښی
 خو تا دوج ککړ ساحل په لور گداونه کړه
 یتیمې هیلې به یتیمې وړم دگور غېږې ته
 مهربانې خوږه یتیمو هیلوتاونه کړه
 لکه دشمعې سره او شنه شي له لېوډې زار شم
 کاروان داوریت لکه پتنگ کړ تاژپاونه کړه

تې، د نریزې د کلي غرونه ۱۳۶۴

تې، د نریزې د کلي غرونه ۱۳۶۴

د پسرلي توتکی

په سپینو او روکې موسکې شول زرزي گلونه

د ښکلي لمر د پلوشو گلونه

لکه چې پېغلي وي تومبلي د مرجانو غمي

د سپين ټکري د پاسه

د پسرلي ورمې د ژمي غېرکې وغځېدې

په مرغېجنونه هيلوراغی مسيح

وحشي گلونو شني جامې واغوستې

د ماليارانو محتاجي نه کوي

زموږ جونگړې ته هم راغلي ښايسته توتکی

جوړه جوړه توتکی

لکه چې راشي د فردوس له غېرې

د معشوقې اود عاشق روحونه

زموږ انگرې بي اتني واچاوه

اوپه غچ غچ کې يې د ژوند ترانې وويلې

رنځورې مورمې ورته څه په مينه مينه ووي

«توتکی ستړې مه شی، ستړې مه شی»

توتکی خلاصې کړې مښوکې او غچ غچ يې وکړ

څه په خدا يې ورته ووي چې ژوندي اوسي

زما د زړه په تالاشوي باغ کې وتوکېدل

۱۳۶۴/۱۲/۶ نېټې د نريزي کلی

داميدونو گلان

لېونى سندرې

ماوې چې مروت ته به زه وايه ژوندې سندرې

خو وخت مې نه پرېږدي به زه دنېکمرغې سندرې

مايې داوښکو په شبنم خوږونه وتستول

گلونه گونگ دي وايي نه پسرلنې سندرې

يه لېونى زمانې! لږڅه خو په خودشه که نه

روغې سندرې مې چې بولې لېونې سندرې

که دلته هلته مې په کانو ککړې ماتوي

وينې مې وايي په خندا د ازادې سندرې

چې دمغرو زه داور په خپل گېږې نوزما څه تصور

زه خو په زړونو لگوم لکه پتې سندرې

چې يې د زړه غوږونه نه وي تش دسر په غوږو

اوريداي نه شي زما مستې غرنې سندرې

دا د کاروان د زړه په وينو کې راوژبېږدې

چې په کاغذ يې کړې خپرې دلې دلې سندرې

دا وېشکو ډيوهې

د جنگونو په دوزخ کې ، جنتي افغانان وسول
 د باروتوسرولبو کې ، سپين دسولي مرغان وسول
 د باروتوسرولبو کې ، سپين دسولي مرغان وسول
 خزان او ر په بهار بل کړ ، د ژوندون گلونه وچ شول
 اواره نغمې ايرې شوې ، مهاجر بلبلان وسول
 د باروتو ښامارانو ، اسو پلوکې لمبې پو کړې
 د جونگرو ډيوې مړې شوې ، د رڼا پتنگان وسول
 قافلي سترې ستومانه ، د ژوندون په پېچ وځم کې
 لارې پتې په سکروتو ، د وفا قاصدان وسول
 هارمان شوژوبلژوبل ډېرې هيلې ډيرې شوې
 درنو او ښکو ډيوهې کې د سرووينو گلان وسول
 شوگيرې اوږدې اوږدې شوې ، شپه دغم په تيارو پته
 د سبا ستوري برېښ نه کړې ، د سپېدو په گرېوان وسول
 په نغمو کې کړيکې کړيکې ، ويره زيرو بم کې خپوردي
 پر دېسيان له ډېرې مينې ، د وطن په ارمان وسول
 پر دېسيان له ډېرې مينې ، د وطن په ارمان وسول

دمودومودو يارانـو، يودبل ديدن ونـه کړ
 دووصال په تمه تمه، په ليو د هجران وسول
 دزړه کب په وچه پروت دی، دووصال سمندر څه شو؟
 دسرو وينو سره گو هريپي، بس په ياد دجانان وسول
 دگوليو باران اوري، لاله ترمي ترمي پروت دی
 خپلي پانې يې سپر غي شوي، هغه سره ارغوان وسول
 هسي نه چي سريپي لوخ شي، د اپشيا دبنکلي ناوي
 وينم خوب اوکه په اوريپي، سره ټکري دالوان وسول
 زمانې له خو به پاڅه، دوجدان غرونـه واوره
 دغه کوم عدل انصاف دی، چي حقوق دانسان وسول
 افغاني جرس فرياد کړي، ځي کاروان دشهيدانو
 نورڅوک نه دي دلته هلته، ديوي مورچيان وسول

۱۳۶۵/۱۲/۱۲
 ۱۳۶۵/۱۲/۱۲ نېي

دغزل په خټوکي

دغزل خټوکي گلونه رډمه
 پښتون ماښام ته مشالونه رډمه
 دتوروشپوشينو اورډي به نه شي
 لروې په سريې سهارونه رډمه
 مينې له زړه نه مې پټې کړه لري
 يارته دسرووينوخالونه رډمه
 د ژوند ځولې مې ډکوم له گلو
 ځم په اغزوکي قدمونه رډمه
 که په مري مې يوه سلگي وي پاتي
 لابه په ژبه ستا نومونه رډمه
 ساقي زماپه تنده مه خورپزه
 زه نورو تروته جامونه رډمه
 عشق مې په دارکي سرته داسي ويل
 په تادحسن امپلونه رډمه
 لاله تصويري په سينه لگوه
 په لوغرن څنگر دا غونه رډمه
 راځه کاروانه دتبارو په زړه کي
 زه درته شمعي کتارونه رډمه
 زه درته شمعي کتارونه رډمه

گمنام شاعر

خومره چي لوپدلی له نظر د زمانویمه

دومره جگ ختلی دغزل په منارویمه

لرخومی دارون زړگی دزړه په سترگو وگوری

لال یم خوله سترگو نه پت شوی په ایرویمه

حسنه لرموسکی شه چي بانوس می شي په اوسنکو جوړ

هسی نه ایره شم وریت د عشق په سرولبویمه

وخت یمه داغلی خوهر داغ می له خدا نه شین

پت په تصور کي دلاله په لوپتو یمه

نه می شي لیدلای پتنگان په محلونو کي

خراغ دیتیمانود جونگړو د تیارویمه

خومره چي غزل می په سرووینو لیبدلی دي

دومره ژوبل ژوبل د جفا په کتیارویمه

نه درخم باغوانه دمنت گلان دي نه غواړم

زه آزاد بلبل دجگو غرود سرد رویمه

مړمی کره مرگیه خونغمی به می ژوندی وی تل

زه خو یوکاروان دتیرانو اود نغمویمه

غرخنی گل

غرخنی گل یم غرخنوته خاندم
 اوبیرسرولپونوته خاندم
 اوسپریم لری د دنسیاله سترگو
 وختونوپت کرم دهرچاله سترگو
 دلوروغرونوپه لمن کپی اوسم
 دخپلووینوپه کفن کی اوسم
 دیوی می بلی دشبیم په پانوس
 رانه چاپپروی دبلبلوجلوس
 خاندم دمینی ترانوته خاندم
 اوبیرسرولپونوته خاندم
 وایی ابشاررته دمینی نغمی
 خوب ته می یوسی دخنکل زمزمی
 سپورمی می مخ پت کپی دورانگوبه شال
 نسیم ووزنگوی ورووروپه تال
 سحرمی مخ مینخی د پرخمی په می
 غلی راوینش شم دشپونکی په شپیلی
 دلمزرینود ردانوته خاندم
 اوبیرسرولپونوته خاندم
 غرنی پیغله راته غلی گوری

په بنكلوسترگوراته بنكلې گوري
 په تورپېكي كې مې ټومبلی نه شي
 تهمت دمینی په ځان وړلی نه شي
 مخکې قدم اخلي په شاه راگوري
 زما دپانو په شان زړه یې بنوري
 زه یې دسترگوائینوته خاندم
 اوبرسرو لپونوته خاندم
 د شپې له دېونه تښتېدلی نه يم
 د خواره بوی په ژبه غلی نه يم
 که په پنجوگي دلپوانو شمه
 ژوبل په شان دغزالانو شمه
 بوی به مې ځمکې نه آسمان ته رسي
 رنگ به مې حسن دجانان ته رسي
 خوچې ژوندونوي زمانو ته خاندم
 اوبرسرو لپونوته خاندم
 سپېره خزان که ریژولی يم
 مې نه يم بیا راتوکېدلی يم
 دیوه گم نام شاعر د استان يم زه
 که نن يم پټ سبا عیان يم زه
 دگلو میربه گلستان ته شمه
 مشعل دلارې به کاروان ته شمه
 دکاروانیانو ارمانوته خاندم
 اوبرسرو لپونوته خاندم

داوینگو گلونه

ماوې چې بنکلی پسرلی راشي
 د انتظارهای به وصال ونیسي
 ماوې چې سنا به هم زړه تنگ به مخلونوکې شي
 ای د بهار د بنکلاگانورنگینو پرېنتې!
 ماوې چې ته به خامخاراشي
 د پسرلي درنگینواودخوشبوپه منع کې
 د موسکانوربه په گلونواوغونووشیندي
 زما دسترگوبه تیاره خنگل به
 د خنداگانو د بوی و وروي
 ماستا د غارې د بنکلا په خاطر
 د بنوگانو په هر تارو پیل
 د بنکلو او بنکو بنکلي بنکلي گلان

ماوي چي راشي ستا په غاړه به يې وځړوم
 دغه زما دپاکي مينې يوه پاکه والی
 خوته رانغلي
 زما داوښکوگلان ورژېدل
 دگرېوانه په دښته و ورېدل
 احساس مې ونيوه په گوتوکي دمينې شهباز
 دزړه په تارتاريې نغمې خوري کړې
 دښکلو اوښکو دگلونو نغمې
 ستا دښکلا دبهارونونغمې

۱۳۶۵/۱/۱۰

وعدې

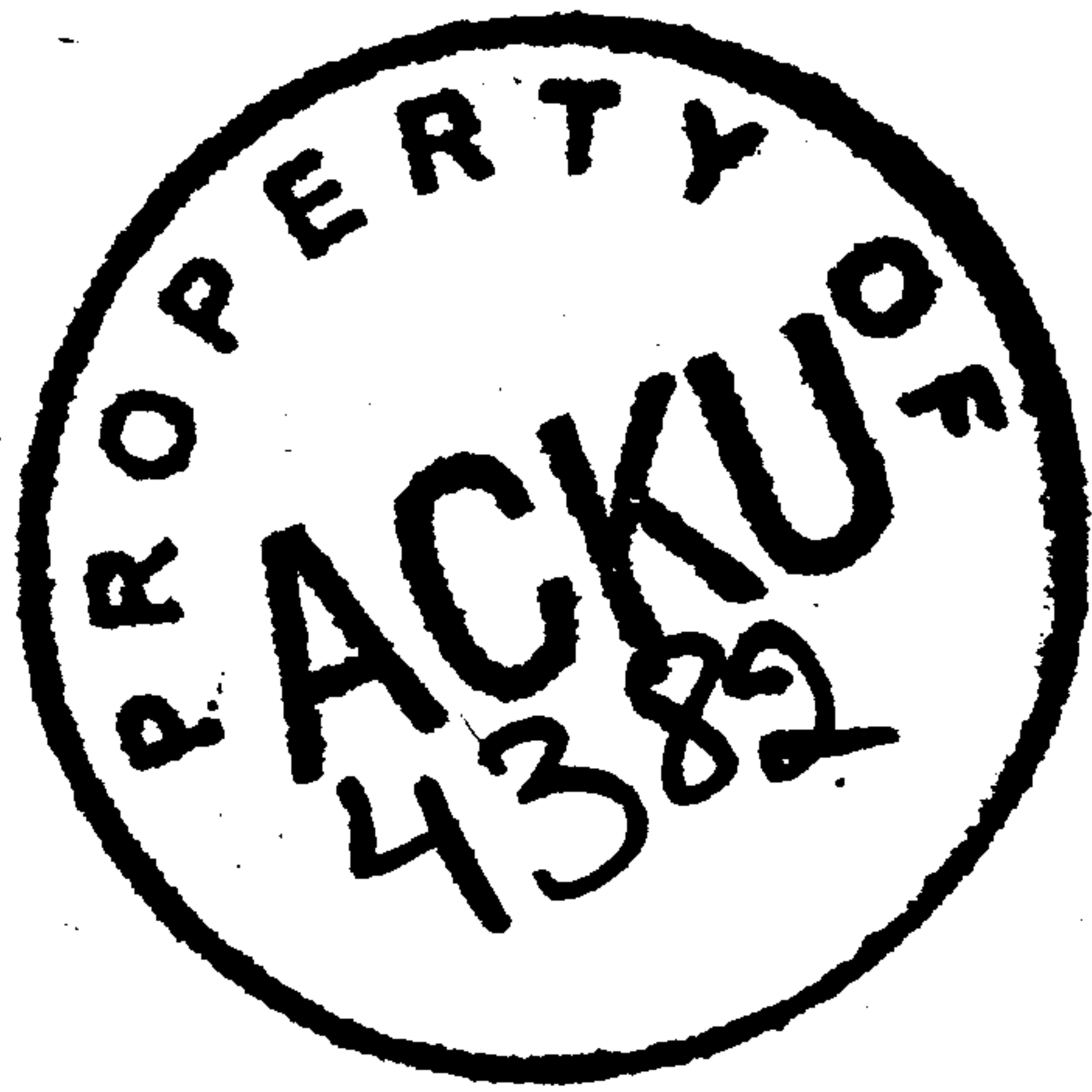
ستاوعدي په کوم مزارکې بنځې دي
 هيلې شوې کباب انکارکې بنځې دي
 نن مې منصورې جذبې وخت پورته کړې
 وکړه ننداره په دارکې بنځې دي
 وينې مې دزړه نه دي نو نورڅه دي ؟
 سرې لکه لاله بهارکې بنځې دي
 تاته به امپل ترې جوړومه زه
 اوبنکې دگرپوان په تارکې بنځې دي
 بيا به مې نغمې پتې دزړونوشي
 اوس دگم نامې غبارکې بنځې دي
 ته چې دکاروان زخمونه نه وينې
 سترگې دي په کوم خمارکې بنځې دي

دجنون پراوته

عشقه زمازره کې دشعرونو تخم وکره
 دې سوي چمن کې دگلونو تخم وکره
 پرېږده چې دسترگوپه پانوس مې ډيوې ولگي
 حسنه په موسکا کې داوړونو تخم وکره
 لږمې دازخمي ځيگر دمینې په اوروداغه
 راشه لاله زار کې د داغونو تخم وکره
 ستړی به مې نه شي فرهادي عزم د عشق په لار
 ماته په قدم قدم دغرونو تخم وکره
 هریواسوبلی به دنسیم په ځای ورو لېږم
 وخته په لوټ باغ دبهارونو تخم وکره
 ډک مې کره له مالګې پر هرونه چې خوب رانه شي
 ستوني کې مې خوږ دسرودونو تخم وکره
 عشقه چې کاروان مې دجنون پراوته ورسې
 راشه په رګ رګ مې دسوزونو تخم وکره

غونبته

دزاهد په کاهو ژوبل ، دساقې په غېږکې پروت وای
 یا دسرووینویوخال وای ، دتندی په غېږکې پروت وای
 گرم عشق وای ویلې کړی ، دگودراوبوکې حل وای
 پښتني لپوکې جگ وای ، دمنگي په غېږکې پروت وای
 چاپه خنوکې تومبلی ، چا پتوکوکې لگولی
 لوغړن سوی بېری وای ، دکودي په غېږکې پروت وای
 سوی لوی سپېلنی وای ، دیارحسن ته لوگی وای
 دپښتودسرو سکروټو، دنغري په غېږکې پروت وای
 چې دمینې مړاوی گل مې ، په سرووینو راژوندی وای
 خیر دی زه دې ځوانیمرگ هم ، دمرگي په غېږکې پروت وای
 دکاروان یوخورغزل وای ، له سلگي سره سلگي وای
 گرځیدای په ژوبلوزرونو، دځگېروې په غېږکې پروت وای

سپرلیه لبرخوراشه

سپرلیه لبرخوراشه ستایادونه رانه هپرشول
 زخمونه می ډپرولیدل گلونه رانه هپرشول
 دحسن دگلونوسترگی ډکې دې له اوبنکو
 دعشق دبلبلانو آوازونه رانه هپرشول
 دژوبل زړه په وینو کې می تری ارمان لامبی
 ساقی نه پېژننه ډک جامونه رانه هپرشول
 اغزورانه اخیستی دی په باج کې لال دوینو
 راحه دزړه طبیبه مرهمونه رانه هپرشول
 تیاری راته خورې دې دهجران په تورمانام کې
 دوصل هغه بنکلی سهار ونه رانه هپرشول
 دژوند په باغ اوبې کې دباروتوبوی خورشوی
 دگلودعظرونو کاروانونه رانه هپرشول
 دوریت احساس په غېر کې می کاروان دسلگوپروت دی
 آشنا په دخنډا ډک غزلونه رانه هپرشول

۱۳۶۵/۱۲/۲۴/۲۵

دنریزې کلی

توخه شعرونه

تاچي ويل زما ترخه شعرونه

هغه ترخه مي شول خواږه شعرونه

شونډوډي رنگ ځکه دوينو واخېست

دزړه په وينو مي وو سره شعرونه

لکه ماشوم غونډي دي وتخنول

چي شول کټ کټ په خدا شنه شعرونه

راشه امېل يې کړه د دنګي غاړي

په گربوانه مي دي پراته شعرونه

چي يې طواف ووستا دمخ په شمع

شول دپتنگ غونډي لبه شعرونه

لکه مسيح مي په شعرونه راشه

گونډي ژوندي مي شي دامره شعرونه

لږدبخیل نظر سخا خو وکړه

چي دکاروان شي مېلمانہ شعرونه

نوی پسرلی

پسرلی راغی دادحسن سمبول
 لکه دتبروزمانو افسانوی شهزادگی
 لکه یتیم نه چي زاره زاره غمونه شي هېر
 اوپه سپرو شونډو موسکی غونډې شي
 داسې وحشي گلونه وخنډيدل
 اوپه فطرت کې يې سرخي خوره شوه

xxx

دسپين شبنم دهرپانوس په زړه کې
 دسروگلونو دموسکا وولبي وځليدي
 خودشاعر دبنکليواو بنکو په ډولې کې ناسته
 دبنکلي ميني هغه بنکلي ناوې
 لادموسکا رنگين درشل ته رسيدلې نه ده

ژوبل غزل

زخم یم ، دوینو د پتی په غبرکې پروت یمه
 زه ژوبل غزل یم دسلگی په غبرکې پروت یمه
 مینه مې دشمعې په تنکې لبه ماتیرې نه
 زه یاغې پتنگ یم دسپرغی په غبرکې پروت یمه
 خاڅکی دمجنون داوښکو یم دلیلا هار به شم
 غلی نن سبا که دغوتی په غبرکې پروت یمه
 حسن رانه تاوکړې سپینې لېچې دبنگروډکې
 خیرکه د دارونو دکړی په غبرکې پروت یمه
 ډک مې د آدم له مستې مینې دی د زړه رباب
 اوس هم د پښتو د درخانې په غبرکې پروت یمه
 پښې راباندې مه ږده په ایروکې مې انگاردی پتې
 هسې داسې غلی دچرگی په غبرکې پروت یمه
 دیو دتورو شپوته به دورانگوزندی واچوم
 زه دآسمانونو دسپورمې په غبرکې پروت یمه

ورو ورو راځه

ورو ورو راځه چې په گلونو کې ونه ښويږي
 دلېونوپه ژوبلو زړونو کې ونه ښويږي
 طبيب آشنا پټۍ دمېنې لگوه په احتياط
 پام په ناسورو پر هرونو کې ونه ښويږي
 د ژوند ډيوې له محلونو نه راکوزه شه لږ
 شغلې د ژوند راوړه قبرونو کې ونه ښويږي
 راته په خوب کې چې راوړي داميدونو غنچې
 پاڅه چې وينې شو په خوبونو کې ونه ښويږي
 الماسي تاج شه دموسکا د ښکلې ناوې د سر
 د ټيم اوبنکې په ويرونو کې ونه ښويږي
 چې تېرې زړونه شي خړوب ساقې د تېر و تېر
 نوردمرو په نظرونو کې ونه ښويږي
 پنجرې کره ماتې طلايي مرغيه والوزه
 د غلامۍ تورو جالونو کې ونه ښويږي
 اې د فردوس له رنگينو جوړې محبوبې زما
 بس دی چې نوره دوز خونو کې ونه ښويږي
 تېرې ډيوې کاروانه بلې کره د زړه په وينو
 راځه منزل ته کړلېچونو کې ونه ښويږي

بنکلیه لمره

اوبنکو دشبلم کي بنکلیه لمره گلک ن وشینده
 غبردتورو شپوکي سپین سحره گلان وشینده
 تپري دغمونو دویرونو شپي غمگیني کره
 وشره کیني اوکرکي زره مرکز دمینی کره
 دغه جنگ خپلي دژوندون لحظي رنگیني کره
 راشه پسرلیه مروره گلان وشینده
 باغه ! دکوثرمی ته دگل جامونه ونیسه
 تاندي غونئی واکره په غنډل جامونه ونیسه
 هرترې بلبل ته په منگول جامونه ونیسه
 گرمه دبلبل چې شي سندرہ گلان وشینده
 خاوروکي پرتي دهریتیم اوبنکي بنکلوکي دي
 گل نه خطا شوې راپربوتي په اغزوکي دي
 نوريې غبرکي وينمه ډيوې په هديروکي دي
 خدایه ! په دي هره مرغلره گلان وشینده

اي ورکي خدا لږد سلگوپه غبرکي وځانده
 وچي شونډي بڼکل کره دغوتوپه غبرکي وځانده
 راشه دپرهدوينو سرو په غبرکي وځانده
 راشه د دردونو درمانگره گلان وشينده
 پربردي چي دا وچي خانگي وغځپزي تاندي شي
 بنخي دکپرديوچي په سروگلوکي مراندي شي
 حسن دپغلوتوته صحراکي لوگي سپاندي شي
 والوزه نسيمه جادوگره گلان وشينده
 مينه کي مجنون چي دليلادر شل ته ورسوي
 وځاندي زخي زره دلاله گوگل ته ورسوي
 خوچي دغه سترې قافلي منزل ته ورسوي
 پاكي آزادي په لره بره گلان وشينده
 پربردي چي فردوس نه لنډلاسونه د پرديوشي
 خيري گربوانونه سره ټول دلپونيو شي
 مور د کاروان زره د آزادي په خوږو ميوشي
 راشه بڼکليه وخته بختوره گلان وشينده

مه غواره جانانه

مه غواره جانانه رانه شني تراني مه غواره
 گل مي دزره سوي دي مشکيني ورمي مه غواره
 ولي لمبه نه شم په لمبو کي چي افغان وينم
 وينې د مجنون لښتي لښتي په بيابان وينم
 نن خود ليلا هغه غنچه پيکي پریشان وينم
 ماسره سلگي دي ما نه نورې تحفي مه غواره
 مه غواره جانانه رانه شني تراني مه غواره
 ه ير آزاد سرونه په زندی په غرغري پراته
 ښکلي ښکلي زړونه په پرد وچړوقطري پراته
 سوي پتنگان په سرو لمبو ايري ايري پراته
 مانه عاشورا کي اخترونه ميلي مه غواره
 مه غواره جانانه رانه شني تراني مه غواره
 پريرده تغزل عاشقانه اورندانه خياله
 مست شه په درد ونوکړاوونو مستانه خياله
 والوزه خوب مه کړه دغفلت په آشيانه خياله
 پښوکي رانه زلفي تاوراتاو زولني مه غواره
 مه غواره جانانه رانه شني تراني مه غواره
 واورى نړيوالو خپلواکي اوازادي غواړو

مارچي دلستوني وي نه خپل اونه پردي غواړو
 کارپي چه ستم وي نه شرقي اونه غربي غواړو
 وينس شه د ايشيا زرگيه نورې جوتي مه غواړه
 مه غواړه جانانه رانه شنې ترانې مه غواړه
 خوبه مي فردوس کې سرې لمبې د د وزخونووي
 خوپورې به ژوند لکه يتيم په فريادونووي
 خوبه مي پراته دمالگې غرونه په زخمونووي
 نورې مي چنگېزه دسرووينوويالي مه غواړه
 مه غواړه جانانه رانه شنې ترانې مه غواړه
 دپرونندارې وکړې زمادوينوداروته
 دا شراب دوينو به مي زهرشي اغياروته
 کاهي به کباب زما دغوښوشي خونخواروته
 نورې مي د زړه په سيخ پييلي توتي مه غواړه
 مه غواړه جانانه رانه شنې ترانې مه غواړه
 دازمانغمې دي که خوږې نه دي مالگينې دي
 ځي دزړونو تل ته پرهرژلې دي حزينې دي
 نوربه په کې څه وي د کاروان د زرگي وينې دي
 مانه په شرابو لمبيدلې نغمې مه غواړه
 مه غواړه جانانه رانه شنې ترانې مه غواړه

ڊالۍ

ساقی که ستا ساغرله میوڊک دی
 خه ! زماستونی له سلگیو ډک دی
 ته وایی راشه خوزه څنگه درشم
 لاچی محفل دی له پردیو ډک دی
 داوبنکو پرخه می نسیمه یوسه
 دمینی گل می له سپرغیوډک دی
 پریشان اوربل ته او پریشان پتکی ته
 دزره کودی می له ببریو ډک دی
 د دیدن تری به ماړه شی څنگه ؟
 گودرله سرو ماتو منگیو ډک دی
 زما دژوند په بڼ خزان راغلی
 بس گورستان می له غوتیوډک دی
 لاله صفت ته دی وزگارنه یمه
 دلته تیر له مردکیو ډک دی
 بشکلیه نظرته دی لوگی لوگی شه
 زماغزل له سپلنیو ډک دی
 چی کله خاندې نوډالی به دروړم
 خیری گربوان می له غمیو ډک دی
 کاروان په پښو کړې دتیاکو پښې
 شه که منزل یې له اغزیوډک دی

اختر

اخترخوخاندي په کټ کټ تېريري
 خودازمورنه ولې پټ تېريري؟
 بنکلی فردوس راته دوزخ جوړشوی
 دژوند لحظې مې پاس په پټ تېريري
 ولې به نه چي زړگي دبلبل
 چي په گلونو کي گونگت تېريري
 هغه زړگي چي خليده لکه لال
 اوس يې په سريناماران غټ تېريري
 اختره ويخسبه خندلی نه شم
 زما په ويرکي هرپلټ تېريري
 تاندي تنکي هيلې شوې خاورې ايرې
 خي جنازې يې مټ په مټ تېريري
 داهم انصاف! دی ناروغ ونه ليده
 طبيب په خوا د روغ مټ تېريري
 شنو ترانو ته يې لږصبروکړي
 کاروان په اورکي لټ په لټ تېريري

دغه څنگه پسرلی دی

په پټکي گلونه ، نه شته په اوربل گلونه ، نه شته
 خولی دکې له اغزودي په منگول گلونه ، نه شته
 په کوڅه گلونه ، نه شته په درشل گلونه ، نه شته
 دیارانو اودوسـتانو په محفل گلونه ، نه شته

دغه څنگه پسرلی دی ؟

دغه څنگه پسرلی دی ؟

دبامونو په سررونو کودي مات دي دبېريو
 دبېروتوري غنچې دي لگيدلې په گوليو
 په گودرکې پېغلي نه شته نه شرنکا شته دبنگريو
 خيري ويري گربوانونه دي دعشق دلپونيو

دغه څنگه پسرلی دی ؟

دغه څنگه پسرلی دی ؟

بلبلان سوري په غشو ژاري ژاري په نغمو کې
 له مست زرك ده جوړی وركه چې له جوشه وهي كو کې
 دگيگرگلونه ژاري په كمر اوپه دروكې
 شپون له ژونده مروردی شپېلی ډوبه په سلگو کې

دغه څنگه پسرلی دی ؟

دغه څنگه پسرلی دی ؟

دهجران تيارې چاپېره دوصال له روڼ مشال نه
 دباروتو ماران تاودي دبودۍ له رنگين تال نه
 دپرواوينکو آرام وړې له سروسټرگودغزال نه
 عشق په زړه باندې زخمي دی لرې پروت دی له جمال نه

دغه څنگه پسرلی دی ؟

دغه څنگه پسرلی دی ؟

دشنبلیو په شنه غېږکې دسکروټو سورباران دی
 پانې پانې دي گلونه لوتې لوتې گلستان دی
 دلاله په زړه کې نغښتی دزخمي زړگي داستان دی
 عجیبه ده عجیبه ده پسرلی راته خزان دی

دغه څنگه پسرلی دی ؟

دغه څنگه پسرلی دی ؟

دگلونو په صحراکې دکوچیانو کېږدی نه شته
 شرمول یې چې گلونه هغه مستې کوچۍ نه شته
 چې اوبنان به یې مهاروو لېسونۍ شین خالی نه شته
 له نظره کرې شین سترگو له داغ روغې غوتۍ نه شته

دغه څنگه پسرلی دی ؟

دغه څنگه پسرلی دی ؟

چې مې چادزړه له خم نه مې دوینو دي زېښتلي
 دهغې په څربه خپته سره اورونه لگیدلي
 دوزخونو مې فردوس نه پسرلي دي تښتولي

دوزخونه به ړنگېږي ماخوښونه دي ليدلي

دغه څنگه پسرلی دی؟

دغه څنگه پسرلی دی؟

چې گلونه په کې کم دي چې زخونه په کې ډېر دي

چې یوهم په زړه روغ نه شته چې دردونه په کې ډېر دي

دخدا تش پاتې نودم دی فریادونه په کې ډېر دي

دوصال دنیا تالاده هجرتونه په کې ډېر دي

دغه څنگه پسرلی دی؟

دغه څنگه پسرلی دی؟

دغه زړه دپسرلودی پسرلي به راژوندي شي

دزړه وینه به تاریخ ته ښکلی خال پاس په تندي شي

افغانان به سره خپل شي ټیټې سترگې به پردي شي

لېوني کاروان ته بیابه لیلاجوره آزادي شي

پسرلي به را ژوندي شي

پسرلي به را ژوندي شي

دعا

دزرگي په تخت مي کښپنه ښکلينه راشه
 زه سلام درته کوم ته مي بادشاهه
 دښواغزومي پرڅه درته راوړه
 خادمانو ته دې گله په خنداښه
 په پردو چرو مي زړه توتې توتې دي
 مينې راشه په زخمونو يې دوا شه
 دسبا باده غږتې په زړه زخمي ده
 پټ په غورکي ورته ووايه چې واشه
 خدايه کبرکړې زوال ديزيد يانو
 وينه وچه په دوهمه کربلا شه
 ديتيم ژړا خوعرشه پورې لاره
 دوطن مورې لاس جگ کړه په دعا شه
 مجنونان به ترڅوگرځي سرگر دانه
 ازادۍ له خدا شنه شه شاليلاشه
 دسپرلوقاصده وشينده گلونه
 دفردوس منظرې جوړه په صحراشه

دوطن چمن مي لولپه لبه شو
 خدايه ورکه دباروتو ازدها شه
 اوږدې شپې مي په ژوندون باندي خورې دي
 دسبا گربوان کې لمره په څلاشه
 ارمانونه مي په خاوروکې پراته دي
 په مزارپې ياره راشه مسيحا شه
 په زړه ظالمه حسنه خبرنه يې ؟
 مهجورعشق خو زاره چا ودي شو پخلاشه
 په وطن چې دوحدت نارې خورې شي
 دابلا دځانځاني تالاولاشه
 چې بنکلاته دي جهان گوته په خوله شي
 بيا سينگاروکره اوناوې د اېشيا شه
 بياکاروان مي که دژوند په مرگي لوټ شي
 خيردي يوځل خوپه ژوند ياره زما شه

موسکی شه

موسکی شه سنا حضورته می سلگی راوړې دې
 داوښکو ډکې سترگې می ډالی راوړې دې
 منگول کې راځه واخله دازما دزړه رباب
 یوڅو مستې نغمې می لېونی راوړې دې
 دڅنډو په تیارو به دې ډیوې ولگوم
 گلونو دارمان می سرې غوټی راوړې دې
 زړگی می تخنوی لکه ماشوم یې خندوي
 سپرلي راته وړمې دآزادی راوړې دې
 سره به مینه نه شي لاتوده به وي توده
 سینه کې می جانانه سرې سپرغی راوړې دې
 خبرنه یې ختنه؟ باروت کې باروي
 آهوراته بیاسترگې غرخنی راوړې دې
 لیدلی می دی خوب خویم په ویننه په خندا
 جانان می دزړگی کورته کېږدی راوړې دې
 کاروانه گوندې تنده دې شي ماته دمودو
 ساقی وایې پیالی می ځنډنی راوړې دې

دمهاجر فریاد

کاشکې چې يوځلې مې ښکل وای دوطن لمنې
 خیردی که بیاوای رانه تاوې د کفن لمنې
 هغه پرون به چې گلونو ورته کډې راوړې
 نن دي له سرو سکروټو ډکې دعدن لمنې
 مینې مې تارپه تارلن کړه دشیرینې په نوم
 لکه پرتې وي خیرې ویرې دکوهکن لمنې
 دژوند په ناوې به سبا ووروم گلونه
 خیردی که ډکې له اغزیو مې دي نن لمنې
 سترگې مې سنا په لوري وختې خوگرم نه يم
 دغر څنو سترگې خوڅاري دختن لمنې
 دوخت قارون مې په گوهر داوښکو نه مې ویرې
 ترې ډکوي سحر، غرمه او ماحستن لمنې

دوطن غېږکې مې د زړو نو عقيق ووریدل
 ورته حیرانې دي له ورايه ديمن لمنې
 دادهجرت خړې خېمې به تروصاله رسي
 آخر به پلنې کړې دگلوپه لمن لمنې
 سوي چمن ته به سپرلی درنگينوراشي
 پېغلې وږمې به ډکوي له ياسمن لمنې
 فضا به بياشي مسته مسته په نغو دمينې
 بلبل به ډکې کړې په خالو دچمن لمنې
 کاروان بنوته خېرولې دي اينې داوښکو
 په کې څاري آشنايه سنا دخوږ ديدن لمنې

١٣٦٧/٢/٢٥ ني

ساقی تہ

ساقی راشہ سور اور می پہ توی و لگوہ
 مخموریمہ منگولی پہ بیالی و لگوہ
 یہ سپین سبا وروغزوه لاس دیلو شو
 دژوند تیارہ ماہنام کی لمی دیوی و لگوہ
 مجنونہ ! کہ لیل غوارې را خہ ، راخہ ، راخہ
 دخوپزگی پہ دہنتہ کی خیمی و لگوہ
 گربوان دی راتہ خیری کرو، خویوسہ دادالی
 دچاکنام مزار باندي جندي و لگوہ
 مضراب دخوپې مینې شہ زرگیہ دکاروان
 پہ چوپو ریا بونو کی نغمې و لگوہ

تاتہ راغلم

تلوسه مي پوپه دوه شوه تاته راغلم
 مږه دصبرمي دپوه شوه تاته راغلم
 تنيدل مي زده داوښكو ستورو نه وو
 شپه دكال غوندي اوږده شوه تاته راغلم
 په قدم قدم غماز راته مغل و
 زمامينه پښتنه شوه تاته راغلم
 دزرگي په خم كې څاڅكي پاتې نه شو
 هره اوښكه مي پياله شوه تاته راغلم
 ماساتله پته مينه پته نه شوه
 دخوشبوغوندي خوره شوه تاته راغلم
 سنا په لاره كې مرگي راته په گواښ و
 خو جذبه مي بدرگه شوه تاته راغلم
 دهجران غشي يې نورزغملی نه شول
 زاره چاودې مي نغمه شوه تاته راغلم
 يوكاروان دارمانو مي راوړي
 كه منظوره مي جرگه شوه تاته راغلم

غزل

ساقی سوی لوی زړه ته لېرام را
 چې تش کړی می یوجام نه وي بل جام را
 ستا دزلفوپیچ و خم کې به خو گیریم
 یو رنگین غونډې سحر دې ماښام را
 وخته ډېرې دې د زهر و پیالې را کړې
 څه خوسرې میګونې شونډې دگلفام را
 چې می زړه بنګې وکړې تېرپرېږدي
 ډک دمینې په دې مرو سترگو سلام را
 شاعران می چې الهام له نغو واخلي
 د شاعر حسن خښتنه څه الهام را
 خوبه سترې لالهانده کاروان گرځي
 سرمنزل دخوږې مینې په یوګام را

آزادي بنكلوم

گلونه سوي دي اغزي بنكلوم
 خزان خپلي پسرلي بنكلوم
 اوبنكي كرم چې په كې شنه شي گلان
 دخاورولاندي بوزغلي بنكلوم
 دياركوخه كې لپوني مي بولي
 خاندمه كاني په تندي بنكلوم
 چې له ژړا نه مي نغمې كړي جوړې
 ناسورزخمونه دزرگي بنكلوم
 حسنه ! له عشق نه مي گيله مه كوه
 چې بېرسري لپوني بنكلوم
 زه دساقې دميو نه يم عادت
 دافغاني گودرمنگي بنكلوم
 خوب غرخني شورانه وتبنتيدو
 دچاپېريال آه وزگېروي بنكلوم
 نادان كاروان به يې غزل گڼي خو
 دزړه په وينو آزادي بنكلوم

يوه مسته ترانه

دانن څه مست او مخموريم ، چې له ځانه گران ته راغلم
 له اغيارونه بې باکه ، په ډگر جانان ته راغلم
 که هرڅو يم اوښکه اوښکه ، نوره هيلوراسره دی
 يوامبل يه جوړېږم ، په گدا گرهوان ته راغلم
 د يوسف^(ع) خوشبو کميس يم ، روند يعقوب^(ع) بينا کومه
 دقاصد په لاس کې خاندم ، بنايسته کنعان ته راغلم
 هغه ښکلی ، ښکلی ، ښکلی ، چې يې بدنظر ، ونه خوري
 وې ! چې ما يې سپېلنی کړه ، چې دې سوي ځان ته راغلم
 چې په وچ ساحل گلونه ، دديدن راو تو کيږي
 دارام درياب له غېږې ، په څپو طوفان ته راغلم
 دسحر دلمر شغله يم ، په جگ غره راو اوښتمه
 رقيبانو ته سورا ورشوم ، چې ستاسره پېزوان ته راغلم
 يوناسور غونډې پرهروم ، دزرگي په تل کې پروت وم
 يوه مسته ترانه شوم ، لېوني کاروان ته راغلم

گله درخُم

دژوند په بناخ کې دزړه گل په شوکوي مې ولې
 بيا به ارمان کوي دشنه پسرلي گل خونه يم
 زمانې بنکلوته مې دودکړه سپيلنی خودې کړم
 ايله چې سترگې توروې په ما کجل خونه يم
 زړه مې پښتون دی چې بېلتون ته مهلمسنيا ورکوي
 رقيبې پوی دې په جفا په پاگل خونه يم
 دتکيه سغه شه بدنه دپتيم دکورگي
 ماران دزلفورانه تاوچې وي صندل خونه يم
 خیردی که وخت راته په دښتوکې اغزي وکرل
 گله درخُم هغه کاروان په بدل خونه يم

گله و خانده

زه دې اوشکې اوشکې توی لکه شبنم شم
 گله و خانده چې ستا سره همدم شم
 ستا په تورکه په خنجر قلم قلم شم
 آزادسريمه په خدای که ورته خم شم
 پښتانه مېلمه نظرتنه مې موسکې شه
 هسې نه چې رقيبانونته دې کم شم
 يوزرگی يم دک دزرونو له فرياده
 درباب غوندي چې سرپه زيروم شم
 ښکليه دادې څه انصاف دی ته و خدای چې
 زه چې ستا جفا، جفا بوله گرم شم
 لېونی مې دشيرينې په سربولي
 دفرهاد غوندي چې غرونو ته اړم شم
 اوس که وينې يم خوشين به له خدا شم
 زه به خال په غونډه زنه دصنم شم
 يوغزل يم خوباور مې دی کاروانه
 چې به سولور زرونوته مرهم شم

دوطن مينه

زخم دزرگي مي له مرهمه ځي
 اوښکي مي په تا پسي صنمه ځي
 بيا دهجرتو نو قافلي راغلي
 خدای^(ج) خبر اغزوکي به ترکمه ځي
 يا الله چې حال به يې دروح څه وي ؟
 څوک چې له مونس اوله همد مه ځي
 بل يې په جنت اور دوزخونو کړ
 داچې له گا ونډه اوله چمه ځي
 دوديې دباروتو تاوله زړه نه شو
 رنگ دسروگلونو له شبنمه ځي
 مينه دوطن مي لکه سيوري شوه
 هرچيرته چې ځم راسره سمه ځي
 داخومي کاروانه دزړه وينې دي
 څوک وايي چې رنگ مي له قلمه ځي

ز می ۱۳۶۷ د هغه شپې په سهار چې گروموف «دسالنگ قصاب» دسالنگ په لاره کې نودې شپېسوه افغانان واره ، زاړه زلمې په شهادت ورسول کلي اوکورونه یې وران کړل.

په کابل څه تېریږي ؟ په سالنگ څه تېریږي ؟

زمهریرمېشت ودکابل په جنت

تالاوالاهغه زېب اوزینت

چې له ښکلانه یې کیسې وې ډکې

دکابل جان له ښکلا

ډېرې سینې وې ډکې

نن په هغه جنت کې

تنکي تنکي ماشومان

لکه تنکي گلونه

سخته یخنی کې رپیدل رزیدل

اودتورسروله بېروسرو

دمرگ په سختو اویاغې سیلیو

دژوند تکرې لاندې ترپښوېر بوتل

دوږو تږو چيغې پورته وې خو چا اوريدې ؟
 دحاکمانو لاس کې
 دزړو ميوشنې پيالې کې نګيدې
 ډک ډک خمونه تشيدل ، تشيدل
 دوريت کباب په سينه
 تېره سيخونه پورې هورې وتل
 هېڅ ملامت نه وو دوخت حاکمان «.....!»
 په دې نشوکې د ماتم غږونه چا اوريدل ؟
 چې دګناه په لاس کې تشې شوې دميو پيالې
 دمزه دارکباب قحطي راغله
 دپولادي شويو نسونه تش شول
 افغاني وينوته له تږو سرو بمونو څنې
 دمېگ جازونو وزرونه تش شول
 دمستومستو حاکمانو په خوله
 نارې سورې شوې چې موبده پروږي يو
 جوړې لښکرې شولې ګلې وډې
 دسالنګ لاره شوه په شويو ډکه
 دهریو توپ له ميل نه غم وريده
 پاس له اسمانه جهنم وريده
 په واورو پټ سالنګ په اور کې پټ شو
 ژوندون دمرګ له وېرې ګور کې پټ شو

بيا دشين سترگو سترگې سرې شوې دافغان په وينو
هغه په سوله مين (۱۰۰۰۰) لامبي دانسان په وينو
هغه له وچوسره تاندي سپېڅي

دژوند تنکي تنکي غوتې هم لکه سپاندي سپېڅي

دسپينو واورو په ټکري پټ يخ نيولی سالنگ

دسرو دپوانو دباروتو په اورلولپه شو

آه ... دبي قدرو په لاس

په سپينو واوروکې ټوټې ټوټې زړگي پراته وو

لکه دبنکلي بدخشان څلند غمي پراته وو

دژوند گلونه په سوونو ترمې ترمې توی شول

دغريبانو افغانانو خردخاورو کورگي

اوس ورنه رنگې کنډوالې جوړې شوې

اوس په دې لارڅي ددپوانو لښکر

چې تاريخي ماته يې وخوړله پښې وکارې

په شا راگوري نه ارم پرېږدي

په حريص زړه باندي لوی غم پرېږدي

قافله

په لاره تلمه په ځان نه پوهیدم
 راباندې خښل نوي غزل جامونه
 لکه چې بڼه مخمورنوش کړې وي څه شل جامونه
 گلونه هسې هم گلونه وو گلونه پرېزدي
 سپېره اغزي هم راته گل گل کيدل
 الماس دپرخې يې په څوکو ځلیدل ځلیدل
 باغ کې دزړه مې دغزلوتوري
 لکه صفا رنگين بڼکې مرغان
 په نغموسرو والوتل الوتل
 اودمسروپه غزیدلوڅانگو
 يو يو راتلو او کېناستل کېناستل
 په دې فردوس کې مې لاڅو گامه اخېستي نه وو
 لاسترې روح مې آرام کړې نه و
 چې يوې غمجنې سوې لوې کړېکې
 رانه رنگينې نشې يووړې يووړې وبورنيدم

داحساس لاس مې لکه پانه غوندي ورپیده
 دغزل جام مې په عدم کې شو توی
 او په دې کریکه
 دقافیه رنگین بڼکي مرغان والوتل
 دمسرو خانگي خچي پچي شوې خه پاتي نه شول
 دزړه نقشه مې شوه یو دم بدله
 هغه گلشن په کربلا شوبدل
 هغه خیالونه خنډیدلي شول ټول وینې وینې
 زما احساس شو پرهرزلی داسې
 لکه حسین وي په سینه خوړلي
 دیزید یانو غشي
 *نورنوخه وو خو اثروو
 ددې سوې لوی کریکي
 چې مې زړه شویې چرونه
 ژوبل ژوبل لیکي لیکي
 زمانینکلی کلی پروت و
 داوچتو غرونو غبرکي
 درمندوکي یې خوانان وو راتول شوي
 لکه هېرچي شي یتیم نه
 ټول زاړه زاړه غمونه
 داسې دوی په خدا سروو

ددې کلي په لمن کې
 بس په څنگ د هديرې کې
 چې جنډې د شهيدانو
 رپيدې لکه کوټرې
 غزیدلی یوه لاروه
 تکه سپینه لکه تکه سپینه لپچه
 د هجرت د قافلويې ووبنکل کړي
 په زرواره قدمونه
 خولا هغسې پرته وه
 بنکلول يې قدمونه
 دمینو د مهجورو
 د پښې بېلو
 د سرتېرو د سرتورو
 ددې لارې په سم منځ کې
 یوزلی پښه په رکاب و
 سره اورسوی و ، کباب و
 کوربې رنگ په اضطراب و
 د هجرت له قافلې و ، لري پاتې
 په زرگي يې گرځيدلې
 دخپل کلي گوډې ماتې
 نسترگې سرې لکه ډيوې يې

هدیرې ته وارولې
 سړيې پورته کړجنډوته
 بیایې تیت په احترام کړ
 څه دعایې وویله
 یو ناخاپه یې په غوږشو
 د خداوو آوازونه
 پت یې وویل په زړه کې
 خدایه شکرچې خدا هم لا ژوندی ده
 سترگې برنډې برنډې پاتې
 په ځوانانو کې گنډلې
 زړه یې خپل کلي ته لاړو
 په کوڅو په کنډوالو کې
 په پراخو درمنډو کې
 په پتیبو په باغو کې
 لېونی لېونی گرځي
 کله شین شي له خندانه
 له ژوندي یار سره کېني
 یو ناخاپه بیا غمجن شي
 له زخمي یار سره کېني
 کله وژاړي په کریکو
 د شهید جانان په قبر

ډيوې بلي کړې داوښکو
 اوکتاريې په مزار کړې
 زړه يې ډېر وگرځيدلو
 دخپل کلي په گودرو
 لکه تږی مرغه بيا بېرته راستون شو
 مالیده چې دتير پنجرې ته لاړو
 مخاطب مې شو دکلي هريو ځوان ته
 او په کړيکو کې يې ووي
 "عالمه يو تریل جارېږی"
 مادمجلس ياران ليدل چې خاورې شونه"
 چو يې وويل اواس يې
 دهجرت په قافله پسې روان شو

(۱) نوموړی آزادشعريه دووآهنگونوکې راغلی دی .

۱۳۶۷/۴/۳ نې دتريزې کلی

خزان اته !

وځانده اوځانده خزانه راته وځانده
 ستا له ژوبل ژوبل پانې پانې گل نه زار شمه
 ستا په تښتېدلي رنگ مين يم
 اي ژيره خزانه راته وځانده
 اي د رنځورانو ترجمانه راته وځانده
 ستا دولي ژيري نري پانې چې رپ ، رپ کوي
 ماته دجونگرو رپېدونکي ډيوې يادې شي
 جوړ مې له احساس نه شي ياغي پتنگ
 ساه واخلي ژوندي شي په خرخونو شي
 واچوي اتن د پلو شو د سره گنبد لاندې
 لولپه شي وسوځي لوڅه شي
 پټ د رڼو اوبنکو په مزار کې شي
 شمع رپوي پرې دلېو جنده
 زه يې دمزار په سر
 ستا د پانې پانې گل په څېر شعرونه وشيندم
 اي خوږه خزانه راته وځانده
 وځانده اووځانده

زار دې ديتيم غوندي څېرې نه شم
 زار دې له سپر وياغي يادونو شم

نه دي د چنار زرینې پانې دا
 پورته په آسمان کې چې گڼا کوي
 دغه د طلاوو زرین توري دي
 ښکل یې کره په شونډو داسمان پانه
 ولیکل شعرونه لیوني شاعر
 ای دلیونو خیري گربوانه راته وځانده
 وځانده او وځانده خزانه راته وځانده
 ته خو یو فردوس یې خو په غېږ د دوزخونو کې
 ژېړ زېښلی گل یې دا غزوپه خنجرونو کې
 ته خود شاعر د ډک زړگي فریادي کریکه یې
 اوښکه یې سلگۍ یې د خندلي زخم څړیکه یې
 ای دیوه ترخه ژوندون داستانه راته وځانده
 وځانده او وځانده خزانه راته وځانده

ساقی ته

ساقی ډکه پیمانہ را واروہ
 غرقې سترگې مستانہ را واروہ
 پہ رباب دزیرہ مې بنخې کرہ منگولې
 پہ کې سوې ترانہ را واروہ
 میخانہ کې کوثرې اثر پیدا کرہ
 پہ شرابو زمانہ را واروہ
 زہ ملنگ ستا دیدن یمہ راغلی
 دسروشونډو شکرانہ را واروہ
 پیغلې حورې دجنت ، اوبنکو کې لامبی
 داتسپې دانہ دانہ را واروہ
 چې پہ روح مې دموسکا جلوي خورې شي
 مخ دې څہ پہ بهانہ را واروہ
 چې دبنکلو زړونہ نرم شي کاروانہ
 یوغزل عاشقانہ را واروہ

ژور کوهی

لکه د سرو تنکو گلونو په وړو کې باغچه
 له پاسه بم راشي
 او په کې وکیني په خپلو اوسپنیزو پنځو
 یو ډبر تیاره او یو ژور کوهی
 په دې ژور کوهي کې
 هغه تنکي هغه پی مخي گلان
 چې دمین بلبل خوږو نغموته
 لاسپرلي نسیم په نازناز نخولي نه وي
 هغه تنکي هغه موسکي گلونه
 دلومړني تنکي موسکا په غبرکې
 دخپل ځيگر په وینو ولبيږي
 مرگ يې د ژوند کله ژور کوهي ته ولېږدوي
 اودمین بلبل په ستوني نیمه خواشي پاتې
 دخپلې تاندې تنکي مینې نیم بسمله نغمه
 داسې زما په زړه کې هم جوړشي دغم په گوزار
 له تکو تورو وینو ډک یو ډبر ژور کوهی
 په کې غرق شوي ارمانونه امیدونه زما

په کې چاودلي جبابونه دي د ژوبلو هيلو
 د بڼو گانو په تار
 ترې راوباسم سلواغې داوښکو
 زما داوښکو په دې هر سلواغه کې راځي
 د ښکلي يارديدن ته
 د نا کرارو تلو سود پر هرونووينې
 که هرڅو چيغې اونارې ووهم
 زما دا دک زړ گوتی
 نه نه دغم دغه ژور کوهی تشيپي کله
 په درد مين شم خيال مې وکړي د پرواز وزرې
 يتيم فرياد تر عرشه ورسوم
 يولپونې شاعر شم
 اودا ژور کوهی تشبيه کړمه زه
 درنگ له دکې مشوانې سره
 دشعر قلم ترې دکوم خوازه شعرونه ليکم
 گوندي دچا په زخمي زړ ونيواندي
 لکه د زخم پټې ولگېوي

مه گوره

زړو نو ته هم گوره اشناش مخونه مه گوره
 هسې نه خطا شې کاغذي گلونه مه گوره
 ښکلیه که دمینې او الفت سره دې مینه وي
 مینه ښکلوه خوتش اوډک جیبونه مه گوره
 داڅنگه خمار دی چې په سرجا مونه واړوي ؟
 کوم ساقی ویل دوینو ډک جامونه مه گوره ؟
 تا که د خلیل عزم پیدا کړو نو گلزار به شي
 ژبې دې را باسي د نمرود اورونه مه گوره
 نه خو پسرلی یې نه خواوښکې وړولی شي
 څه! په وچو سترگو دلاله داغونه مه گوره
 دا « غنچې » « مهجورو » بېلابلانو ته هجران گالي
 تکه توره زاغله سترمن باغونه مه گوره
 وخته یو یادگاردی دجانان په درکې پانې دی
 اوس مې د شکیدلي گربوانه تارونه مه گوره
 ته چې د زرگي دیوه کې وینه بلوی نه شي
 مه واځه د عشق د خوږارمان قبرونه مه گوره
 زه دلبونیو له کاروان سره راغلی يم
 مست قلم مې گوره دا څیره لاسونه مه گوره

تراني

په ترانو چې زمانې جوړوم
 يم لېونی چې ترانې جوړوم
 مړه شوه په ښکلي کې جذبه دجنون
 څله داوښکو زولنې جوړوم ؟
 دښو غشي به دې ټيټ شې راته
 سترگونه بر ندي پښتنې جوړوم
 بس دی پرواز کوم تر څو پورې به ؟
 له خط اوخال دام اودانې جوړوم
 نه شته تويې تش په نامه تويې دي
 ساقې ويل چې ميخانې جوړوم
 يار مې په خوب کې هم سلگۍ چې وکړي
 داسې غمجنې افسانې جوړوم

خوږ دى اغيارته يې كړې زهر مولى
 افغان زړگي نه پيمانې جوړوم
 له پښتون عشق سره مې و كړه وفا
 خويه ديدن ته بهانې جوړوم
 زه مهاجر په كې ستامخ ته گورم
 له سپينو ستورو آئينې جوړوم
 گل مخيه سنا په ياد اوسېږم په كې
 داچې اغزو نه كا شانې جوړوم
 تا لاوالايې كړي كاروان دسلگو
 يارته چې زه گيلې مانې جوړوم

وينې

كړې يې تمامې دا نكورو دبا غونو وينې
 نن دساقې په جام كې وينمه دزړونو وينې
 پرون دې خال ته وړې زما د پرهرونو وينې
 خونن دې بڼكل نه كړې دشونډوپه سرونو وينې
 چې په غزل كې مې ذره تغزل پاتې نه شو
 چارانه لوټ كړې درنگينو غزلونو وينې ؟
 سپرلى خونه يې دسپرلوپه وينو ولمبيدې
 قاتله ولې تويوي دسروگلو وينې
 دسالار وينې دچنگېزخېمې ته نه رسيدې
 اوس تويوي دلالها نده كاروانسونو وينې
 چې دكباب مزه يې گډه شي په كيف دميو
 په سرو لېو كې پخوي دځيگرونو وينې
 راشه جهان راپسې پس له مرگه مه لتوه
 هغه دى قى مې كړې ويشتليو فريادونو وينې

خه بې پروا دې وشکاوه زما له زخمه دسمال

شوي مي خوري وري په ډېرو وطنونو وينې

دوصال ناوي راشه خال که په تندي لگوي

هسي نه وچې شي زما دهجرتونو وينې

په خدای وېر بېرم هسي نه چې زړه مي ټق وچوي

سل اوزر خاڅکي نه دې ځي په مليونونو وينې

خود به کاروان دمرثيو او دوپرونو شمه

پولادي غشي تويوي دارمانونو وينې

١٣٦٨ميران شاه

اسويلى

دا گناه مي وه چي تاته سپيلني شوم
 اوس مي بنه په كانهوله لبوني شوم
 غرخني غوندي په كومه رانه لاري
 بير سري په غروگرخم غرخني شوم
 چي پيرزو دي ياره ولي په مانه دي؟
 سنا ديدن ته سترگي سترگي اوزرگي شوم
 كوه ناز خوبيا به ديرگلونه راوپري
 پس له مرگه چير ته زه كه راژوندي شوم
 راشه مه وپرپره گل مي داوربل كره
 دا خواهسي رقيبانونه اغزي شوم
 وينم خوب وايم چي زيري مي درباندي
 په سينه به دي زنگېر مه خوندي شوم
 دخيگر كياب مي وخوره ديار غمه
 زه په مينه كي سخي او مپرنی شوم
 هغه ورخ به دجنت وي چي ته وايي
 خنده خنده ستاد هيلو پسرلي شوم
 چي يي خوله غواړمه وايي لري لري
 دشيدودسر پروي يم تنكي شوم
 عاشقان به مي غزل دكاروان بولي
 زه له زره نه راوتلي اسويلى شوم

پسرلی راځي

چې ډېوه مخي پار موسکي راځي
 دماښامونو مخ روڼي راځي
 دزړه کودي کې مې ساتلي ورته
 په تور پېکي به يې پيري راځي
 راځي فردوس نه دښکلا پرېښتي
 په خوږ وطن مې پسرلی راځي
 روغو دمېنې احترام يې وکړي
 دجانان درته لېوني راځي
 مهجورليل به تنده خود ماتوي
 دگل په لاس کې کندولي راځي
 يرون چې مات و دجفا په کاڼو
 په غنچو پټ هغه تندي راځي
 له پاسه غبر راځي چې سرنه شي وړي
 داپشیا زړه ته يې پورې راځي
 د آزادۍ پېچلېه تلوي هم شي
 په سړيې نن سبا ټکري راځي
 له گل غوتو نه به مچکې واخلم
 خیر دی که پوندو کې اغزی راځي

بنکلیه که اوس می وینن کړې عفوہ غواړم
 بیا به نه درد اونه زگېروی راځي
 کړويې راوینن دا میدونو کاروان
 دزړه جرس کې می شرنګی راځي

۱۳۶۸ نېي دنریزې نلی

غونبنتنه

خومره دې له خدایه په باربارغواړم
 څه وکړم خوزپه ته مې قرار غواړم
 «ستر ارمان لرم چې آواره گرځم»
 خلکو دجنت غونډې ديار غواړم
 بيا چې غرخنی گلوکې ورغړې
 سوو لویو دښتو کې بهار غواړم
 ډبر په تنها یی کې بوړنید لي دي
 جوړ په هر گودرلندی بازار غواړم
 مرم دچتو ژنیو په اتن پسې
 چينغې د قربان اویکه زار غواړم
 سترگې مې چې ډکې له گوهر و دي
 زه خو دینارنه غواړم دیدار غواړم
 ورك خواپه یاران چې سره بیامومي
 پټ په تورو شپو کې سپین سهار غواړم
 داغ نه یې مچکې چې بورا واخلي
 مسك په سرکو شونډو لاله زار غواړم

ما چې دا حساس په تار کې وپېښه
 زړه مې د محبوب په غاړه هارغواړم
 ولې مې غلام خاندي په عشق پورې؟
 ژوند دآزادۍ که نه وي دار غواړم
 داچې دغزل ځيگر مې وينې شو
 وينې يې سر خي سعا په رخسار غواړم
 نور په ناسور زخم غشي وړې نه شم
 اوس ورته دمینې پرسعار غواړم
 ورك به مې کاروان په ډيرو لاروشي
 زه ورته يولار اويو سالارغواړم

دعا

په هر درشل به لکه خوږ باد د سبا تېرېدم
 سوراسویلی شوم چی په سیمه داشنا تېرېدم
 دژوند صحرا که وه اغزنه خودگل په ارمان
 زه دتیا کوپه پڼو کې په صحرا تېرېدم
 دمحبت کوڅه کې کاهي په تندي وریدل
 خامخا زه به لېونی وم په خدا تېرېدم
 عشقه دا خومره دې خود دار کړم چې له ښکلي ساقي
 دمودو تېری وم خو بیا هم بې پروا تېرېدم
 دیار دسترگو په زیارت کې وې داوښکو دیوې
 زړه مې په نذر کې و ایښی په دعا تېرېدم
 زړگي ویل دميو جام يم خوساقي مې پردی
 جانان مې پاتې شو اغیار ته په شرنکاتېرېدم
 دلاله زار ځایونه ونیول دویڼوڅپو
 دا زما دښتې وې که سم په کربلا تېرېدم ؟
 چې وریټ مې ولید دېمونو په لېو کې پتنگ
 شمعی ویل چې اوښکې اوښکې په ژړا تېرېدم
 سترې کاروان وم خو په خوله مې داد عاوریده
 خدایه دلارې مل مې راولې تنها تېرېدم

داوښکو سپرغی

لږمې درېټ کره د لمبود لویټو په لمن
 پتنگان تل کوي خوبو نه د دیوو په لمن
 زما دزړه په وینو ښکلی شوې خونخواره اشنا
 پخوا دې کله وه سرخي د اننگوپه لمن
 په تېري زړه مې کوټري سترگې راووروه
 بس دی داغونه لگومه د تو بویه لمن
 راوړه لېموته دکړو بنو په څوکو دیدن
 پتري لگيري تل د ماتو کچکولو په لمن
 ټوټې ټوټې زړه مې راټول کره چې یوه غنچه شي
 چې درنه پرې نه وزی تړه یې دکمڅو په لمن
 دغمازانو په خدا به لمبې ولگوم
 سپرغی داوښکو بلوم دا سو پلو په لمن
 بتانو زیری مې درباندي ابراهیم به راځي
 بیا به پراته وی دړې وړې دکعبو په لمن
 لکه شهید چې دگلو نو په څادر کې وي پټ
 خوبه غمجن گوروگلو نه دسپرلو په لمن
 حسنه په قدر دې یوازي لېونې پوهیږي
 عشق وربښودلی دی سبق د زولنویه لمن

بيگا مې خوب کې وچې خانکې په گل پتې ليدې
سبا به سپينې لېچې راوړې دبنگرو په لمن
د آزادۍ ليلا کاروانه خال په زنه غواړي
دوينو څرکـدې که څرگندشو دنفمو په لمن

پېښور کبابيان ۱۳۶۹

د آزادي شمعي ته

د آزادي شمعي بليږه او خليږه راته
 په تګو سرو شونډو موسکي شه راته
 په هره اوبنګه کې خنډيږه راته
 زه ستا دميني يوليوال پتنگ يم
 زړه مې لوګي شه له تا
 او آزاد سرمې نذرانه شه ستا د بنګلو لمبو
 ستا په لمبو مين يم
 ستا په رڼامين يم
 که ستا په سرو لمبو کې لولپه شوم
 نو د لمبو د سره گنبد لاندې مې غلي پرېږده
 پرېږده آرام وګرم
 خوږ ابدې آرام
 راباندې جوړ کړه د سرو اوبنګو مزار
 او په هر ګوت باندې يې ورپوه
 د سرو اوشنولبو رنگيني جنډې

د زړه کېږدی

ماد احساس په دښته
 د غزلونو د گلونو خواکې
 د زړه کېږدی درته خوره وړه کره
 ته په کې اوسه زما مسته زما ښکلیده پاره
 په تورو خنو کې کتار لگوه
 زما د ښکلو غزلونو گلان
 چې د شپې ستوري درنه و شرمېږي
 کله ناکله د کېږدی لمن کې مخ راباسه
 له تکر تورو اوږدو خنونه یلدا جوړوه
 د جنتي حورې په څېر تنکي نازونه کوه
 دومره خوره شه راته
 لکه په شونډو دیتیم وي غځیدلې موسکا
 خو ... یوه خبره زما هم ومنه
 دلته به اخلې قدمونه خود مینې په نوم
 ته به له خپل حسن نه مسته شې بدمسته به شې
 ددې کېږدی مراغلي به وشو کوي
 خدا پرو دځان په خاطر نه وایه
 بیا به د ناز خوږونه چېرته کوي؟

دموسکاساحل ته

لاله په يوه پښه دي ولاړ د دامانونو په سر
 لکه چې پېغلې وي ختلې دماينو نو په سر
 گلپانو غېږې سره ورکړې پاچهې شوه دگل
 نسيمه والوزه دغوڅو غوڅو زړونو په سر
 مين بلبل دهجران غشو په سينه ويشتلی
 خوب يې حرام شو دغوټو دبالښتونو په سر
 دوزخي تندي ته مې کلکو توبو ماته ورکړه
 ساقې سپرلی دی راځه تاوشو دخمونو په سر
 زگېر ووکې ځکه نوم دښکلی په واروار يادوم
 دعشق سرود يې مالیکلی دزخمونو په سر
 داستان دزلفو راته وايي دچوپښيا په ژبو
 هغه گېډی گېډی بېرې ددېوالونو په سر
 راځی، منگو لو کې غنچې غنچې گلونه ورکړو
 هغوی چې کانهې وروي دبهارونو په سر
 خدايه! کاروان مې دموسکاساحل ته ورسوه
 خپې خپې شو دسرواوينکو دسيندو نو په سر

زړه

مه وله بنیینه په کاهو مه وله
 دا پاکه کعبه په کاهو مه وله
 تېرې پاتې تېرې دي زاهده پام
 ډکه میکه په کاهو مه وله
 خله یې یزدان ته په سلگو لېرې
 بنکلی پرېسته په کاهو مه وله
 جام کې دې دوینو رنگ گدکړی دی
 اې ساقی! تویه په کاهو مه وله
 خدای په غزلیزوگوتو جوړه ده
 پوه شه در دانه په کاهو مه وله
 پرېږده چې د ژوند بورا پرې وناخي
 دا دگل غنچه په کاهو مه وله
 چېرته به کاروان دپتنگانو ځي؟
 مړه به شي ډیوه په کاهو مه وله

تزل

کڙي وري چي په اغزوکي ويالي وبهيدي
 د گل تصوير پسي رهي ائيني وبهيدي
 سرخي دي مسته اننگو کي شوه چي اوروانخلم
 زماله زره نه دسکروټو چيني وبهيدي
 ساقی راحه چي له خمار نه مي زاره وچاوده
 ژوندمي درجار که دي سخي ميخاني وبهيدي
 شپه به په نن سبا کي بنکلی سبا وزبروي
 لکه شيدې دشيپي له تيو سپيډي وبهيدي
 دپتنگانو دکاروان تنده يي ماته کړله
 دموم لستيو کي چي پيغلي لمبي وبهيدي

زما کاروخ کاره په خوهکه

سړې وړمې چې په لداو اعطر جنو گوتو
 د گل غوتيو ډ ډې و تخنوي
 له پاهو پاهو نه ماشوم خوبونه و تښتوي
 چې وچې غور گې په يو تاند پېغلنوب و غزېږي
 او دمېن بېلې له مستې شرابي نغمې نه
 حمل واخلي

چې گل کاسې په سر ماشوم گلونه وزېږوي
 دوچو وچو خزانو په اغزنوزرونو
 ارغوانې اورونه ولگوي
 چې وچ زاهد وچو توبوته بهانې لټوي
 دتاک په رگ رگ کې دښو خزانې لټوي
 چې داسمان په شنه درياب کې لاسوزنه سپوږمۍ
 لکه اروا ديوي شهيدې پېغلي
 په نوراني منگولو
 دښه داوښي له شني خولي نه ښکلی سپين گلونه

درسولانو دایمان غوندي مهين گونه
د چامينو دوعدي په بور نېدونکې ځمکه

ووروي

چې د سپېدوله هسکو هسکو څوکو
لمر د طلاوو ويلې شوي سېلاب وبهوي
او د تيارو د فرعونانو طلسمونه يوسي
زما دروح د منارې په څوکه
زما غزل د سپېلنيو په څېرو سوځوي
چې د ښکلادقاتلانو په بدرنگو سترگو
مهرونه ولگوي

۱۳۷۰ ز مې

نريزي تمبي

دورموبدرگه

خزانه خدای دپاره گل یمه ما مه شوکوه
 زماله تاندو گل غوتونه موسکامه شوکوه
 اغزیه پربرده له غنچونه چې مچکې واخني
 تنکي پاسته ماسته وزردبورامه شوکوه
 ته خبرنه یې؟ سترمن سحراوده دی په کې
 په پولادي پنجودزلفویلدا مه شوکوه
 ددکو سترگوزیارتونه دې لیدلي کنه؟
 دچا سپېر وشونډوکې پته دعامه شوکوه
 دغوچه پېر زني په شنه خال یې چېرې مه لگوه
 دبنکلاتوب له پاچهۍ نه پاچامه شوکوه
 هجرانه پربرده چې دیارکلي ته ورسېږي
 له مینانونه دمینې سودا مه شوکوه
 دشنه اسمان دبحرپېغله دې غوتۍ ووهي
 دغریبانو له اوردو شپورنیا مه شوکوه
 چې بدرگه یې دورموخي له کاروانه سره
 دغزلونوخانگه گل بڼه ده دامه شوکوه

پېغله شوگیره

چې دخمار په کاهو زړه لکه بنسینه ماتیري
 مابسم الله په خینلو کرې ده توبه ماتیري
 شوگیره پېغله شوه ارمان ته خې په سره ډولۍ کې
 وینې یې قی کرې دمشرق په خنډوشپه ماتیري
 بیاراته ولي دغزل غزال دنازپه غشو
 کره وره په کرشمو لکه لینده ماتیري
 د عشق ساحل غبرکې نیولې نه وي بیا ودانگي
 بندکلی د سیندمسته خپه ده په ستنه ماتیري
 نسیمه ته خودخزان دسیلی چم مه کوه
 غورگي دگلویارپه شادی په بانه ماتیري
 خودبه دخیال په تشولپچویاندې سرلگوم
 دلپونۍ پېغلی بنگرې غونډې . وعده ماتیري
 زما په خیري گربوانه ستا د پنجوقبضه ده
 وا پس مې زړه ته دگوهر و قافله ماتیري
 په سربې واچویء ملگرو دغزل پورنی
 دسترمنی پښتوخدای مه کره پرده ماتیري
 ستا د دیدن دتلو سوکاروان په غبرکې نیسه
 چې یې تندي ستا ددرشل په دروازه ماتیري

د نورو چينه

که دمینې یونظر دې په ماو شي
 وچ زرگی به مې دنوریوه چینه شي
 جاردې وله مې که غشي دې باڼه شي
 پرېرېده پرېرېده چې لېمه دې په ماسره شي
 خدای خبردی چې دې مورپه دیدن شمه
 مگردا چې که مې ټول وجود لېمه شي
 داوردوخنوپه شپه کې مخ ډیوه کره
 هسې نه شوگیر وهلي به ږانده شي
 ساقی جام ورته د موسکو شونډو راوړه
 محفلونه چې ساړه نه شي تاوده شي
 د داغونو پسرلی ته مې لېراشه
 چې جیکرمې لاله زارغونډې لېبه شي
 د عدم په لوري درومي په موسکا شه
 چې دهیلو کاروانوراستا نه شي

ډيوه مخيه پتنگان دمستې مينې
 بنكلوي دې كه هرڅو سوي سكاره شي
 بنكليه لږخودساحل غاړې ته راشه
 چې جذبات مې لکه سيند څپه څپه شي
 خندوي به مې كاروان داوښكو هاله
 چې دخورلکه امبل په گربوانه شي
 مستغني به مې كاروان له بدرگوشي
 دجانان دنظرغله دې زما مله شي

۱۳۶۹/۳/۲۴

دهندار و ماهی

هلته په بن کې وه ولاړه دهندار و ماهی
 هغه چې خدای وه جوړه کړې د بنکلا په گوټو
 په دې بنکلو کې بنینه یې ماهی کې
 یوه له نوردکه سپورمې اوسیده
 یوه رنگینه دیناگی اوسیده
 کله به یې هارد سپینو ستورو په گربوان زنگیده
 کله به یې ټال د سرو غوټو په گلستان زنگیده
 په دې ماهی کې د نغو مرغانو خالی وکړې
 له دې بنکلو کې بنینه یې ماهی نه
 د پسرلي ورمو خولی خولی عطرونه یوورل
 له دې ماهی نه چا مینو له دیدنه لېرېز
 پتري وهلي کچکولونو یوورل
 خودا ماهی دغه رنگینه ماهی
 چې خدای په خپله جوړه کړې وه دمینی په نوم
 په غزلیزو گوټو
 چادکینې په کابو وو پشته زړې زړې شوه
 په دې ماهی کې اوسیدونکې سپورمې
 تندرونو وینو تیاره تیاره شوه
 د پلوشو وینه یې وڅڅیده مړه پوره شوه

رنگين سفر

مورله تهاكو زړونو
 پښتو ته پڼې جوړې كړې
 د ژوند سپېره دښته كې منډې وهو
 رډو قدمونه دلخظوبه اغزو
 اومورپه ښكلو مين
 ښكلي په گلو مين
 په پسرليو مين
 دپسرليو مينانوته گلونه راوړو
 * * *

موردرنگين سفررنگين ملگري
 دپسرليو مينانوته گلونو پسي
 داوړده خوب اودچوپتيا كلي ته ورسيدو
 زمورپه كلي پرښتې رپوي
 سپينې اوښنې وزرې
 موردرنگينو پسرلو ښكالوته
 غلي غوړونه ايښي

دنظر کدی

لکه دغره له بانډو کډې بارشي
 تشې جونگرې يې تنها شي پاتي
 داسې زما دسترگو
 جونگرې تشې پاتي
 ستا دنظر هغه د دوو شپو مهاجرې کډې
 خدای خبر چيرته لارې؟
 زما دسترگو دجونکرو درې خلاصې پاتي
 چوپه چپتيا ده تنهائي ده په کې
 ستا انتظار گرځي راگرځي په کې
 د هربانه په څوکه
 ډيوه داوښکو په سلگو سلگو ده
 زما ژوندون خوښې تا
 تياره ماښام دی لا اوږدېرې سبا کېرې کله؟

په دې تياروبه سحر كله راځي ؟
 ستا دنظر كډې به كله راځي ؟
 ستا د وصال سحر به كله راځي ؟
 منم چې ستا د نظر كډې خو ، به
 ډېر شيبې په رنگينو واړوي
 ډېر پسرلي به ورته شنه شي له خندانه منم
 ډيرې ليندۍ به ورته گډې شي په زيراو په بم
 خوهغه زما د ژوبل زړه د پرهرونو گلان
 په يوبهار كې هم موندلې نه شي
 هغه زما د نغمو سوزاو گداز
 له مطربانو اورپدلاي نه شي
 نو دنظر كډې دېزر راوله
 زه به دستر گوپه جونگړو كې بيا
 د بنكلواو بنكو گلان ووروم
 ته دنظر د ډيو و
 يولوى كاروان راوله

۱۳۶۵/۴/۲۴ نې د چور كونډي لمن داوبه خور غاړه

مهاجرې مینې

څڼوته درځي خواه چې پښې دگل تناکې دي
 وسوې دخزان په اور جامې دگل تناکې دي
 په زخمي بلبه دوصال سندرې وبوله
 ماتې کره پنجرې بکرې وړمې دگل تناکې دي
 پټ په کې دحسن آیتونه ژریدلي دي
 ښکل یې کره په ورو ورو سپارې دگل تناکې دي
 بل کره داسمان په اور دبلي سپوږمۍ دنور تيلي
 سخ دتوروشپو دی چې ديوې دگل تناکې دي
 جوړ په کې غوښند د پولادي آسونو څله دی؟
 نه ویني؟ رانده دي؟ چې کوڅې دگل تناکې دي
 زړه کې مې کاروانه د تناکو څپې تک وهه
 مینې مهاجرې دي څپې د گل تناکې دي

سپين کچکول

مردې کرم ساقې په تشو تشو بهانو
 اوس مې په کفن کې پټوه د پيمانو
 گورې به چې زړه مې بغاوت کوي کنه ؟
 تنده خلاصومه دخمار له زولنو
 جار له تخيل لکه ماشوم مې نازوي
 سړيې زما ايښې داشنا په ځنگنو
 راشه سپين کچکول له شنې کرکۍ رازنگوي
 ماوتابه وړې لکه دستورو ددانو
 وخت يې ويرکې واغونډي دغم تورې جامې
 بس چې افسانه شي د ډيوو د پروانو
 جارشمه له ښکلي چې شونښکلی عزرائيل
 اخلي رانه وروورو سترې روح په ترانو

سپینې سندرې

شرنګا جاري ده اولا چوپه نه ده
 دلېونیو په یاغي مړوندو
 دتورو ، تورو زولنو شرنګا شرنګ
 شنه بنگرې شرنګ نه کوي
 په سپینو لېچوکې دي غلي ملي
 لکه کوچني ماشومان
 په زړه کې پتې دشرنګیدوالف ، بی ، تی یادوي
 یالکه شنه توتیان په بنکلو خانګو
 ناست دي پستی پستی نغمې یادوي
 خیردی که ژوند شو ددېوانوزندان
 دتورو شپو چوپتیا به تل ماتوو
 دتورو ، تورو زولنو په شرنګا
 زموږ پینجرې ته هره شپه سپینه کوتره راځي
 لکه اروا دڅوارلسم دسپوږمې
 دابنایسته بناپېرې
 هومبې گلونه ددې تورو زولنو په کړې

لکه دخدای له خلیفه سره د عشق شاعره
 د زولنو په پولادي ذهن کې
 سپینې سندرې کړې .
 له مسته شرنګه به کړې کړې شي
 دلپونيو د مړوند زولنې
 په سپینو لېچوکې به شنه بنگرې توپونه وکړې
 لکه توتیان په خانګو
 شرنګا به بیا جاري شي
 دشنونګړو شرنګا

د پر خو تنی

تنی د پر خو دغوتی تیونه و تخنول
 پستوورمولکه ماشوم گلونه و تخنول
 چبرته مین شو په شیرینه بنایسته پسرلی
 په فرهادي تېشه یې ښکلي غرونه و تخنول
 خدایه ورغوي دصیاد کې تېره غشي مات کړې
 دالوت مینې دبلبل وزرونه و تخنول
 بیا به دخيال دښاپېری په زنه ږدي خالونه
 بیاسربریو لېونو زخمونه و تخنول
 ساقی دچاپه توبه وارپه وارگولی وروي ؟
 دمیوڅاڅکو ، څاڅکو تش جامونه و تخنول
 زاهده پام چې دنغموښامار دې ټک نه وهي
 دچندې رباب مطرب تارونه و تخنول
 سنا دلېمو مسیحا بیا څه معجزې وروي ؟
 چې دهوس چینجو دپروزرپونه و تخنول
 دتورو ورپڅو په ژړا پورې یې وخنډول
 لمرپه نوکارو دبوډی تبالونه و تخنول

زېږه وينه

د زړه په سړمې دې خوړلې دهجران تېرگي
 په سړومې سره کړل دوصال د تصوراننگي
 دروح په پانه مې په زېږه مهاجره وينه
 په لېونۍ او په شاعره وينه
 د عشق په پاکو تورو وليکله
 دخپل جانان د ابدیت سندرې
 دخدای سپېڅلي خليفه ته دالقت سندرې
 لاهې په زړه کې زېږه وينه پاتې
 لکه د زېږو زعفرانو په څېر
 چامې د زړه له مشوانۍ نه قلمونه ډک کړل
 له شکرانو نه يې جېبونه ډک کړل
 ساده مسينو ته په غوره اودرنه شکرانه
 زما د زړه په زعفرانو تاويزونه ليکي

تلوسه

زموره مينه دجنون سرحد ته ورسیده
 اوزموروزرونه دکبانو غوندي
 په وچه ژوندنه شي کړای
 موردانگار په سريو خوب ليدلی
 اومورددار په سريو خوب ليدلی
 څه شو يوسف څه شو؟؟
 ها خپلو ورونو څورولی يوسف
 هغه په څا کې غورځيدلی يوسف
 هغه زموره دخوبونو پاچا
 غواړو دخپلو خوبو غوتې ورته وړاندې کېږدو
 اونظرماتي ته يې زړو نه لکه سپاندې کېږدو
 چې دتعبيراود مانا په گوتو
 کړي راته خلاصې دخوبونو غوتې
 زمورددسولور زړو نو غوتې
 زموردمينه دجنون سرحدته ورسیده
 اوزموروزرونه دکبانو غوندي
 په وچه ژوند نه شي کړای
 دلپونو خوبو جانان غواړو
 دميني ورکې قافلې ته يو څاروان غواړو

زمورپه زړوکې نه غا پيړي دديدن تلوسه
 داتلوسه شوه تلوسه تلوسه
 لکه دمستي زليخا په شاني
 ږدي دمستي اود خمار گامونه
 ديوي باکه پېغلتوب په درشل
 اودازمور دتلوسو زليخا هره شيبه
 بنکلي يوسف ته دوي ملالې سترگې
 دسوال څولې غوړوي
 خو هغه بنکلی يوسف
 هغه زموزه دخوبونو پاچا
 لکه بنکاري نه ترهيدلی غرخه منډې اخلي
 اودحسينو ا داگانوپه زور
 ورته اووه بندي کوټې خلاصيري
 دزليخا پنجوته
 تش ديوسف دکميس
 خيري لمنه ورځي
 اودحسين يوسف دخيري لمن
 په هرپوتار کې غځيدلي برېښي
 دتلوسو داوښکو
 دتلوسو دوينو
 يو څو رنگين تارونه

دگل پانو پتی

زه دې په توره شپه کې
د زړه په سر په یوه اغزنه لښته ووهلم
زما د وینو دارې

د یوې د یوې شوې ستا دیون دلارې
ته بې پروا تپریدې

زما په خوادې یوه موسکې کتنه هم ونه کړه
خوزه په تایم مین

هرڅه زغملی شم خوستا دخوږې مینې توهین
تویه تویه کله کیدای شي د مینو په دین
ما د د ردونو په نیلي ستا بدرگه کوله
دتنهایی په لویه دښته کې مې

یوازې پرې نه بنودې

اوما د ژوبلو احساساتو په تنکیوگوتو

ستا په دې کلک اوډبرین زړگي کې

دخوږې مینې تخم وکرلو

ستا په خېره کې انقلاب راولم

تاته یومست پسرلنی غوندې شباب راولم

چې داغزیو لښته وسوځوي

اود تیارو داوردو څنو لاندې

دسپین سبا لپچې راوغزوي

په ژوبل زړه مې دگلپانو پتی ولگوي

اخترپه کیسه نه پوهیږي

دمین زړه اوورک دلبرپه کیسه نه پوهیږي
 رانه خدا غواړي اخترپه کیسه نه پوهیږي
 په پېغلو سترگوکې دمینې کرشمې لټوي
 دنړیدلي وچ گودر په کیسه نه پوهیږي
 غواړي چې مست شي په شرابو باندي ولبيږي
 خولپونې دمانت ساغرپه کیسه نه پوهیږي
 ملگرو خود به اوس داوښکو ډيوې بلې ساتو
 دشپې واکمن دسپین سحر په کیسه نه پوهیږي
 چامې په خوله باندي مهرونه دسکوت وهلي
 یارمې پاگل شونډنظرپه کیسه نه پوهیږي
 چې مې کچکول کړې ورنه سترگې موسکې ولې نه شو
 ښکلی مغرور دقلندر په کیسه نه پوهیږي
 کاروانه خو به گيله من گرځي لږداخوواوره
 بې قدر وخت دی دهنر په کیسه نه پوهیږي

ژوندي گلونه

سترگي دي پربرده چي شيندي گلونه
 ډبرمي ياديږي داژوندي گلونه
 ستا دکړو بڼو په شپول کې راگير
 لکه اغزيو کې قيدي گلونه
 زه دجانان ددر په کاهو مين
 پرپرديء چي بنکل کړم په تندي گلونه
 په تورو خنو کې يې ډبرلگوه
 شنه مې دزړه په مات کودي گلونه
 نن که په ژوند کې راته موسکه نه شوې
 سبابه راوړې د ريدي گلونه
 ډبرې وعدي دي په بانه خوږې
 په کار مې نه دي دار دي گلونه
 کاروانه زه ورته حيران پاتې يم
 چې دادچا دغزل دي گلونه

داشنا هينه

سحرماينام يې په سوالونو غواړم
 ښکلی اشنا په زيار تونو غواړم
 لکه شينم يې منت بارشومه زه
 گل نه مچکې په لعلونو غواړم
 ستا په درشل کې خوتش بدلیدل شي
 خیرد دیدن په کچکولونو غواړم
 بهاربه څه کره به تانه صنم
 زه خو رونق دبهارونو غواړم
 مين زړگي مې وچ کودي نیولی
 بيادي په ډکو گودرونو غواړم
 په ورځ مې هپرنه يې باور دې و شه
 په نیمه شپه دې په نفلونو غواړم
 چې په کې ستامينه ونه سوځېږي
 مرهم په سوو پرهررونو غواړم
 راشه چې خوله په خوله دې ووينمه
 څو به دې کیف له تصويرونو غواړم
 چې مې څپې په هرغزل کې وکړي
 لکه شراب دې په مو جونو غواړم
 هجران مې ټول وجود ذرې ذرې کړ
 اوس به يې چبرته په ملکونو غواړم
 کاروان که ستا مينه ترې وايستله
 زړه يې سوري په خنجرونو غواړم

اهدا: زموردکلي بوي بوري مورته چي دوه زلني مجاهدزامن يي په يوه ورځ شهيدان

شول . دوه څاخکي اوښکي

له يوزرگي نه راوتلې دوي توتې پرتې دي

جدا له سترگو دوي دسرو اوښکو قطري پرتې دي

ته واچي دوي دشهيدانو جنازي پرتې دي

په سره کفن کې دڅيگرپه وينو سرې پرتې دي

غواړي چې پورته فريادونه عرش ته ورسوي

دخدای^(ج) په درکې په سجدو دوي پرښتې پرتې دي

چې دارمان په اننگوکې يې ډيوې کړې بلې

دژوند په کلي کې دهيلو هديرې پرتې دي

چيرته نغمه دکوم بلبل به وي خزان ځپلې

چې په ماتم کې يې دسروگلو غنچې پرتې دي

په دې ډيووډبرې لمبې دبيلتا نه شوې تېرې

د پتنگانو په وصال پسې رنډې پرتې دي

د خاموشي په سلو ژبو ژبغراندي راته

نورپه کې څه دي دخواره وطن کيسې پرتې دي

د خوشالي ټکري ترې يووړل دهجران سيليو

دهيلو ناوې دي بوبندې يې پردې پرتې دي

خدای^(ج) خبر ولې يې اسمان په زړه ماتم وروي ؟

لکه څمپې دمهاجرمراندي يې پرې پرتې دي

دجهان تروپرې د عمرتندي ماتې کړلې

په خپله تېرې دي خوتېرو ته چينې پرتې دي

د تېرو ساغر

د زړه شیشه مې چې په کاهو ستمگر ماتوي
 ولې له تېرونه دمینې ډک ساغرماتوي ؟
 دنظرماتي سپیلنی شومه دعشق په لمبو
 رانه تاویرې دې که یار په مانظرماتوي
 اوس که مهجوره غوټی پته ده دشپو په ټکړې
 مین بلبل سره به ستر په سحرماتوي
 گوریء پیزوان یې درمانگر شو د زیپشلوزرونو
 په ښکلو وړانگوکې زېړی دمازدیگرماتوي
 راته موسکی شه اونغمه رانه دمینې غواړه
 چې وچ زړگی مې کله تنده په گودرماتوي
 مینه ژوندی ده مینه نه مری په دیدار مینو
 دشمن د مینې که کچکول دقلندرماتوي
 غېږکې به راوړي دچندنو جنتي خوشبویي
 شینکی طوطي به پنجرې په خپل وزرماتوي
 سبا به خامخا کاروان په مات تندي ښکلوي
 نن که جانان راته د درپه کاهو سرماتوی

دشپو نهنګ

دگل په قبريې جنډې کړې دبورا وزرې
 دزره فرياد مې کوي عرش ته د دعا وزرې
 د يار په درکې رقيبانوندومره وويشتلو
 چې له کچکول سره شوې ماتې د گداوزرې
 شوه غلبه دشيطانانو دانسان په مېنه
 لږخو خپرې کړه جبرئيله په دنيا وزرې
 بلې داوښکو د ژوند ون په مارغه ووریده
 اوس يې پرواز ته نه جوړېږي دخندا وزرې
 خدايه رنځوره ښکلې بيا کړې دښکلاووميره
 چې مې پانده نظرته ورکړې درنا وزرې
 مورېيې په تشو گوگلوکې زړونه ونښتپخل
 گونډې زمورډيوې هم وکړي دبرېښنا وزرې
 دشپونهنګ به کله ووژني د نور په نېزو
 سحرچې وغځوي سيندکې دطلاوزرې

د شهيد محبوبا

پروڼ يې غېږله گلوډکه وړه ديا رله پاره
 نن يې گلونه شوکول خو دمزارله پاره
 دورک پتنگ ديباليدودانتظارله پاره
 ژرآنده شمع وه دحشر دسهار له پاره
 د پروڼ سره نن وهله دخزان سيليو
 لکه جنډه په رپيدو وه د يادگارله پاره
 لکه بلبله چې په غشويې سينه ولگي
 ژبه يې نه شوه جوړولی دچغارله پاره
 د ناوې توب داسره جوړه ورته داوړجوړه وه
 ژوندون يې څه وو؟ قيامت وو د دیدار له پاره
 ناڅاپه سرې سترگې يې پورته کړې دهسک په لوري
 د غم ناره يې کړه د لوی پروردگار له پاره
 وې! چې پروڼ به يو منصوردحق په چيغو سرو
 نن سل سرونه انالحق وايي د دار له پاره
 قافله تارپه تارپرته ده ولي نه رادرومي؟
 څومره دزرونوگلان توی شول دسالارله پاره
 مورد دا غلو ځيگرونو ده ډالۍ راوړې
 د آزادی د يوه ښکلي لاله زار له پاره
 زړه يې دسترگو د اسمان په لاره وورلوه
 د خپل محبوب د خاطراتو د بهار له پاره

ډيوې

دا خطر اب په سيلۍ مړې شوې دسکون ډيوې
 اوس به په شپوکې بلو د ځيگر خون ډيوې
 سرته مې ايښې تصور او رينې لپچې وې خو
 په لمبو ويلې کړې د "اصل" ډيپلټون ډيوې
 ستا په اوږه زغملی نه شم دمرگ يخ لاسونه
 خدای (ج) دې توده لره د ښکلو د ژوند ون ډيوې
 ته خوديوه دسولوويې بدله نه شوې
 که د لمبو سالو دې سوروي که زرغون ډيوې
 پتنکه هلته دې راتگ توهين دميني گنم
 چې سروې ايښی د مرگوتې په ځنگون ډيوې
 پرخه ، گلاب مې هم په زړه لکه چېرې لگېږي
 چې د دلبر په انگو مې کوي يون ډيوې
 مورلاروي يو دمحل ډيوې موخه پېژني
 زموږ کاروان به ښکلوي د سباوون ډيوې

بنکالو

زه خوبونو وړی نه وم

خوب له مانه مرورو

ستا دهجرتپروغشو

په دوو سترگو و ویشتلې

و، له درده تښتیدلې

دوحشي غزال په شانته

دعدم څنگل کې پروت و

* * * *

ماساقي لیدلې نه و

زما تنده ماته نه وه

ماکنډول تش کړی نه و

ستاد یاد جنتي گوتو

زما سترگې پټولې

تصوردې راته غېږوه غوزولې

څه پسته ورپښمینه غېږوه

په خمارلرلې خوب ته مې زړه وشو

تصوره ! ستا د " اصل " موسکیتوب ته مې زړه وشو

خدایه داڅه لیونتوب ته مې زړه وشو

زما زړه هم لیونی دی
 په سکروتو په اغزو کې
 دارام خوبونه غواړي
 * * * *

له مستی اوله خماره
 عجیبه شوم بېکراره
 خدایه مانه لیده لاره
 په سکروتو کې پینی بیلې
 گډیدمه تلمه تلمه
 مستغنی وم ستا په یاد کې
 له گلونو له گلزاره
 یومنصور دې رانه جوړو
 پارمې نه کیده له دازه
 په بارباز مې یادولې
 زما عشقه زما یاره
 په تندي باندي مې ښکل کړل
 ستاد درکانه په مینه
 دښکلا گل ته مې ورکړه
 په هدیه کې تانده وینه

* * *

شوگيري شوې چټې پېغلي
 دارمان ژني اوده وو
 هغه ستا دحسن کلي
 هازما دميني کلي
 پروت و، داسې غلي ملي
 لکه پروت دچاگمنام شهيد مزاروي
 پرېنتوپري دشينکي اسمان شين شال وي غورولي
 دسپورمي وړانگنه شمع
 ورته ځل وهي بليبري
 چې له تاويې سپيني اوبنکې
 لکه ستوري رابهيبري
 * * * *

دنسيم يوه پستوکې خپه راشي
 د مشکينو څنو بوي يې
 په څولي کې وي راوړي
 لکه خدای په قدرتونو
 پسرلي وي راتول کړي
 پرېنتو په يوه غوتې کې وي راوړي
 لېونوته يې ډالۍ کې وي راوړي
 يوه څه خوره نشه وه
 څه خوږې جوتې يې راکړې

څه بڼکالومي واوريدله
 د ختيز لوري ته گورم
 دتنکي لمر په سالو کې پته پته
 دخوبونو شهزادگۍ مې
 په موسکاموسکا رادرومي
 رانږدې شي و دريږي
 دتنکي لمر په سالوکې
 اودتورو ورپڅو لاندې
 لکه گل راته موسکي شي
 زماسترگې بوراگان شي
 دنظروزي وکړي
 له حسيني گل کعبې نه
 طوافونه کوي چورلي
 خواي کاش چې مې په پښو کې
 وي پراته لکه مارونه
 دطلسم زنجيرونه
 دخوبونو شهزادگۍ مې
 داسې وتښتي له سترگو
 لکه خوب دپهرزلو

زُه اوښه

زه دارمان له قافلې نه پاتې
 د محبت له کلي لري يوجهان لري
 په يوه اغزنه په يوه سوي دښته
 د درد له ناوې سره
 په ويښه شپې تپروم
 د مرگي وړي سېي چاپردي رانه غپي راته
 د زغم په لاس کې مې چاره دمجبوري نيولې
 دژوند له غوښتونه مې
 سپيوته بو ټي نيولې
 اود دردناوې ته دسرو وينو خالونه ردمه
 خونه

لکه دتپرو زمانو افسانوي شهزاده
 دښاپيريانو درنگينو داستانونواتل
 د پولادي مستو دېوانو دلښکرو سالار
 زما په خواکې دبرېسنا په نيولي سپورتبربرې
 دنيلي شغ لکه دتندرآواز
 زمادسرزما دزړه غوږونه ولرزوي
 دزړه سالومي داحساس په گوتو

د درد ، د ناوې په سروغوروم
 پاس دفضا په هاتفي شونډوکي
 يودرد وونکي شان سرود خوروي
 لکه ديوې زړې غمجنې کونډې
 يوکريدلی سرود

د پيغلنوب په خاطر و باندي لړلی سرود
 خوداسرود د تندرونو په آواز کې ورك شي
 ته مې په خواکې په يو نوي نیلي سپورتېرېرې
 اوزه

ستا د نظرله هغه لوراوو پوريزه بامه
 لاندي راولويدمه

د درد په ناوې سور سالو غوروم

غزل

دېرې چې د هجرخزانو نه وليدل
 ما د گل په سترگو کې گلونه وليدل
 پاتې وو وزرونه له بورانه په اغزو
 مادگل په قبر بير غونه وليدل
 پخې يې چېرې کره چې لرمينه شي موسکي
 کوردميني رنگ دی غوخ مې زړونه وليدل
 خدايه ! يو رښتيا کره چې شودواړه غېرپه غېر
 دېرې دجانان په باب خوبونه وليدل
 اوبنکې يې په غاړه لکه پېغلي پنډې دي
 جوړمې په لېمو کې گودرونه وليدل
 خومره چې دبنکلو شنه خالونه دېرېدل
 دو مړه مې په خپل ځيگر داغونه وليدل
 څنې شوکوي په مخ نوکاري لگوي
 ماداسې دېوان داسې لاسونه وليدل

مهاجر لاسونه

زمورمه جور و خولر و گوره پالي لاسونه
 چي تاويه نه شي له صنم نه داخالي لاسونه ؟
 حسن موډ پر په نښتيځلو زرونو ولباوه
 زمور په وينو سره تر لېچود سپرلي لاسونه
 په دې گناه چي د سپورمي نورت ته يې لپې نيوي
 غوڅ شول په بېخ کې د سپېدارتنکي خيالي لاسونه
 زما دميني کلي رنگ په ديوالگويې پراته
 له تورپېکي درالويدلي کشمالي لاسونه
 پروت داکبر پا چادر بارکې دشهې پورني
 د زنځيرونو ماران خوري دتوردلي لاسونه
 د گل په قبريې جنډې د يادگارونو ربي
 دتوربور خيري وزرونه دمالي لاسونه
 دجهنم دشپواورده تنده مووگالله
 سبا اورده کره دلمر جام ته گلالي لاسونه

شنه شالونه

له پېغلو سروو نه لېوکې سوي شنه شالونه
 سپرليه راشه چې له غيبه شي راشنه شالونه
 دکشمالو شمال دخنو شپوکې شپه ونه کړه
 له شوم سحرنه مروردي مېلمانه شالونه
 مسيحا راشه په تار تار کې يې ساوغزوه
 دمرگ په بت ساره پراته دژوندانه شالونه
 په نا اشنا وطن کې ډېر په زړه را وورې اشنا
 سرته مې ايښی دی ستا خيال په ځنگا نه شالونه
 شوگيرځېلې سترگې څه ملال خوبونه گوري ؟
 پراته په سړيې غشي غشي که باڼه شالونه؟
 څښتنه خوبه چنگېزي پنجې کوڅې شوکوي ؟
 مغل اسونه پښوکې مړې پښتانه شالونه
 په شال مينوزرونه وشيندل په شال په شمله
 جنډې جنډې رپي په غره په دامانه شالونه
 د زړه جرس دشين خالوکاروان ته وشرنگوه
 چې د مايه له غاړو تاوکړي اوښبانه شالونه

دسترگو گودرونه

بنکلو مې که زړه کې خنجرونه وکرل
 ما په هر پرهر کې بهارونه وکرل
 داداوبنکو تخم چې ډيوې راشنې کوي
 چاپه تورماينام کې سهارونه وکرل؟
 نن چې د سپوږمۍ خولۍ کې ستوري ټولوم
 گوري به سبا چې مې لرونه وکرل
 پام! په منصورې رنگين گناه يمه مين
 رامې شي خدا چې تادارونه وکرل
 وابه وري درخومستې نغمې دمحببت
 بيا دادم گوتو شا تارونه وکرل
 سپينې مرغې کې به تورو غرونوته راځي
 تورو که څومينه کې توروونه وکرل
 ناوې دموسکا ته به شالونه کړي راشنه
 خبرکه مې دېژه گربوان تارونه وکرل
 ماتې به شي تندې دمودوپه پسونظر
 سترگو که په زړونو گودرونه وکرل
 جوړمې کړود. درد ستړي کاروان ته دمه ځای
 ماد ژوند په شاره کې شعرونه وکرل

دسنډرو جامې

تالان ترغه شوه ستاموسکا ستا دخبرو جامې
 اوبنکې سنگې مې شوې جانانه دسنډرو جامې
 دچادوغشي شوکوي دشنو کوترو جامې
 دپوانو يووړې ساپپرونه دوزرو جامې
 څه شوسپرلی چې په کې ټک وهو دمینې کېدی ؟
 څوبه شکوي تېره اغزي له څونډوورو جامې
 څنډووه څنې چې غرخې غونډې خوب تړې ووهي
 وړموته واغونډه دمشکو دعنبرو جامې
 هغه مین مازدیگری مې په زرگي وریږي
 طلا يې لمبه چې مینځلې په گودرو جامې
 مینه نورڅه ده دژوندون دمرغلرې یو آب
 بدرنگه ولې ماتوې دمرغلرو جامې
 چې په لمن اوپه گرېوان کې سرحدونه ړنگ شول
 شي به جنډې دلپونو او بیرسرو جامې
 دسهرابي نظرکاروان مې لپونی شو درځي
 که ستا دسترگو رستم واغوستې دزغرو جامې

تټا کټې

گوتې تټا کټې په زړه هم تټا کټې
 څه چې لیکم شي په قلم تټا کټې
 وړمې ړندې وې خدای زده چېرته لارې؟
 دگل په سترگو د شبنم تټا کټې
 دلېمو فرش مې ورته وغوړو یـ
 هسې نه پښې شي دصنم تټا کټې
 مانه سپېرې صحرا سپرلي وغوښتل
 اوس په اغزو کې لویوم تټا کټې
 دردمې د عشق رباب کې ځالي وکړې
 په زیر تټا کټې او په بڼه تټا کټې

ځمار

د گربوانه په تاردانه دانه شو
 ساقې راځه ځماردانه دانه شو
 ستا درنځور و مړ اوو سترگو په نوم
 زما د زړه اناردانه دانه شو
 راځه په بام ټول کړو دستورو گوهر
 د هسک د پېغلي هاردانه دانه شو
 نظرمې ستادا ننکو په څوکو
 لرو په سپين سهاردانه دانه شو
 له سپېلنيو درمنډونه ډک شول
 دمحببت انگاردانه دانه شو
 زاهد په سلوتسپو وويشتنه
 بڼه شو چې بيابې واردانه دانه شو
 پښې بيلې راغې د چروپه څوکو
 ستا په درشل بهاردانه دانه شو
 تېرې کاروان ته لپې جام جوړوه
 که دمنگو کتار دانه دانه شو

دختن تلوسه

لامې لېمې په اوبنکو مستې نه دي
 دسلگو غوټې مې پرانستې نه دي
 په تا آيت دموسکا کله راځي ؟
 ماستادخولې سپارې لوستې نه دي
 دزرگي تاك يې راته ونښتېځه
 چاوي نغمې مې مې پرستې نه دي ؟
 زما زلي نظرته ناوې نه شوي
 سترگو دې سرې جامې اغوستې نه دي
 زرگيه خال شه په تخت وکره يرغل
 د وروزو توري يې پيوستې نه دي
 دښته دخيال مې تلوسه دختن
 ورکې هوسې لاچاراوستې نه دي

شهيدي پرنسپي

دسمنگان شهزادگي کونډې دستم د لاسه
 هريو سهراب موسورپه وينو درستم د لاسه
 رابعې ويني کړې د بلخ په حمامونو غزل
 بکتاشه راشه ستا د مينې د پرتم د لاسه
 دشيطان غشو کړې شهيدې پاکيزه پرنسپي
 گلونو خوړندې جنډې کړې دماتم د لاسه
 دجهنم دروازي خلاصې دي سپرغی وريږي
 دغوتی ژوند په اغزو پر بووت دشبنم د لاسه
 سهاره راشه درو حونو پستنگان موسول
 ډيوې دزر ونو مويليرې دتورتم د لاسه
 دخيال مرمر اباندي و تراشل دميسني هنر
 دهجران کړسې وړانوو دخپل صنم د لاسه
 په هر پرهرکې مود درد مرغانو خالي وکړې
 چرې موبنخي په پرورد بي مرهم د لاسه
 درخواووه پورني لري کړه له بنکلي مخه
 پرېږده چې مستې نغمې واورو د ادم د لاسه

درې څاڅکي وينه

منم چې لمر به نن سبا په هوسناکو گوتو
 دوچوڅانگو په سپرورگوکي
 د پېغلټوب په خوب اوډه تلوسه وتخنوي
 د بادامي سترگو د ښکلي انتظار په څېر به
 پاسته پاسته سپېڅلي سپين گلونه وڅنډوي
 اومستانه سپرلي به راشي لکه
 دشهنشاه دربارته شنه چين په غاړه قاضي
 درنگيني تسپي په لاس کې له خپل ځانه راضي
 اودورېمو په لاس به سپرې د گلپانو دفتر
 په هره پاڼه به احکام گوري د حال اوماضي
 چې کله وويني په هره پاڼه
 د بلبانو په نغمو لړلي
 درې ، درې کنډوکي څڅېدلې وينه
 ترخه خدا به وکړي وېه وايي
 څومره زليو بلبانو له نکاح سره سم
 دنيم بسيلو ترانو په ژبه
 د پولادي غشو په سرو لاسونو
 د ژوند گلپفلوناوکيو ته طلاق ورکړي

په جانان مین

پرېږدیء چې په دارمې کړې دځان مین
 وایمه چې یمه په جانان مین
 وینې داحساس مې ښکلی نه غواړي
 مورشو په غميو د پېزوان مین
 ستان مې کړقلم تاريې غزل غزل
 شوم دلېونیو په گربوان مین
 خدایه نه راځي عزیز دمصرشو
 دابه یوسف نه وي په کنعان مین
 هسې نه چې تق زاره یې وچوي
 لږخوشه وصاله په هجران مین
 مه ما توه زړونه خولعلو نه دي
 څله ژر وې په بدخشان مین
 بس دی بلبلان په غشو مه ولیء
 پرېږدیء په لاله په ارغوان مین
 وایم چې خزان دې هډو نه لیدای
 دومره دې یم گله په ارمان مین
 زړه دې رانه یووړاو جرس دې کړ
 ښکلیه اوس به خودشې په کاروان مین

پاخه زگېروي

دغشو باد په ديوالونو بېري وشو کول
 بنکلويې څومره په ماتم کې پيکي وشو کول
 دديدارتېرى مجنون څه وکړي په کومه لارشي؟؟
 چا، دليلا له قافلې نه گونگري وشو کول
 راځى، خولى دسليمان په سرکړو ناوې يې کړو
 دپو، دارم له بناپېرى نه ځونډي وشو کول
 دزړه توتې مې ستا ديدن ته له بنو کوزې کړي
 ما، له توتې توتې کچکول نه پتري وشو کول
 حسنه نظردوړو سترگو په تا هېڅ نه شي کړاى
 تاته مې عشق يوه بکوا سپېلني وشو کول
 دخوبولودکاروان بېرې مې واخېستلې
 له ځيگر خون مې پاخه شوي زگېروي وشو کول

مینه وکی

هلته یو سیندوکی غورولې ده خولی
 داسې بنا یستوکی لکه مینه دسپورمې
 کړې نری خپې یې له یو بل سره مستی
 لېجې سره تاوکړې لکه پېغلي جینکی

* * *

شورپې دومره خوږ لکه نغمې وي دجنت
 خاڅي یې له خاڅکي خاڅکي مینه محبت
 وگورئ انځورته یې هنداره شو فطرت
 ناڅي په کې ناڅي د ښکلاوو قیامت
 ایښې پرښتو ورته په بېم په زیرلیندی
 داسې ښایستوکی لکه مینه دسپورمې

* * *

ښکلی څوکیدار یې دی په غاړه هر یوگل
 هره پلوشه یې دیوسف دڅوېو حل
 پنډې پری مچې دي لکه توري دغزل
 یا یوتخیل چې خوڅو څله شي صیقل
 پالی پالی ورشي ورته ودرېږي په زی
 کړې نری خپې یې له یو بل سره مستی

* * *

اچوي په غاره يې بلبل دنغمو تال
 كيف يې په نغمو کې د داود او دبلال
 خوري خوږې تالې کله په سر کله په تال
 کله دجمال په غبرکې کله دجلال
 مسته شي اووه شالونه واچوي غونډۍ
 لېچې سره تاوکړي لکه پېغلي جينکې
 دابنکلی سيندوکی دادخدای دفن شهکار
 دې کې خدای خای کړی دنغمو بومست اېشار
 ناست يې دی په غاره يو شاعر مست اوخمار
 دی ترانې مينځي درياب اودستار
 پټې له دېوانو ورته راشي بناپېری
 لوڅې شي د «پو» دجامو وشلوي تنې
 سرې سپينې مهينې لکه وي دنوربېری
 هلته يو سيندوکی غورولې ده خولی
 داسې بنايستوکی لکه مينه دسپورمې
 کړې نسرې خپې يې له يو بل سره مستې
 لېچې سره تاوکړي لکه پېغلي جينکې

پېښور خيبر پلازا ۱۳۷۱/۱/۳

دژوند پردېس او داسمان بڼاپېره

خدايه زما د زړه په وچه دښته
 تاخوږباران د عشق راو وراوه
 دا وچه دښته شوه په گلوپټه
 ماددي دښتې دگلونو منع كې
 د ژوند پردېس ته له غونچو نه گره جونگره جوړه
 په دې گلونو كې به رغښتې تل دخيال غرخنې
 ورته راتلې لكه دمستو غزلونو توري
 دښكلو ښكلو زمزمو سره دشاتو مچۍ
 ته به خبروې خدايه !

ستا له فردوس نه به راتله يوه بڼايسته بڼاپېرې
 چې لمبېدلې به تازه وه دكوثر په ميو
 په سپينه غاړه يې امېل دجنتي غميو
 دنور پنو كې گر څيده په نازدگلو منع كې
 دشيطانانو له تهمت نه باغي
 دپېغلتوب نشوكې ډوبه ډوبه
 دژوند پردېس ته يې مچكې وركړې

په توده غېږه کې يې کلک ونيوه
 د ژوند پردېس يې طلايي څنو کې
 کتارکتار گلونه ولگول
 دواړو يو بل سره دميني مزي وغځول
 خوداتنکي مينه پخه لانه وه
 چې شيطاني خزان دللمې گلان وربږول
 د ژوند پردېس مې دگلونو په ځای
 اوس داغزيو په کودل کې اوسي
 اوهره شپه په بناپېری پسې اسمان ته خېري
 دشنه اسمان په چرپيدلي سيندکې
 دسپينو ستورود سپين کانو په سر
 په يبلو پښو گرځي د ښکلې بناپېری په لتون
 له پاسه غږ راځي فرياد راځي او چيغې راځي
 خدايه ازاده کړې د ژوند ددې پردېس معشوقه
 د شپو دېوان يې چې شهیده نه کړي
 چې يوه ځولۍ دڅراغونو راوړي
 چې بيا بنايست دسهارونو راوړي

د زړونو ژبه

زه لاکوچنی هم چې د سپینې سپوږمۍ
 په سترگو پوصدم
 د نیمو شپو د بلبلانو په نغو پوهیدم
 زه د مچيو د سرود په زیرویم پوهیږم
 مادمینو زړونو ژبه زده ده
 داسې پسته مسنه ده
 لکه د شاتو دمچو ما لکه
 زه د غزل په گوټو
 تنی د پرخې خلاصومه د لغوټی د کمیس
 زه له گلپانو سره رازلرمه
 د خوشبو یی په ژبه بڼه پوهیږم
 زه او وږمه چې چیرته لارگې سره مخ په مخ شو
 څه غلي غلي سره وموسیږو
 دمایه اوښ د قهوه یی اوسور بخو نو سترگو

دغټو اوبنکو په اینو کې وینم
 دلوت کاروان دورک څاروان دتصویر ونو جهان
 زه د تاگورگیتا نجلی سره سندرې وایم
 دسپینو اوبنکو په سپېڅلې ژبه
 هرې سندرې ته په نذرکې زرگی ورکوم
 زه د مجنون خړې خېمې ته زړه کې ځای ورکوم
 خیرې لمن یې لکه پانه د قرآن بنکلوم
 په هریو تاریې دلیلا د عشق داستان بنکلوم
 خوته !
 دزرین تخت د پاسه ناسته ای دبخت شهزاده
 ولې د زړونو په روانه ژبه نه پوهیږې ؟

ياغي بلبل

ته مي په غشو وله
 خوزه په شنو پانوکي نه پتيرم
 زه په بريندو غورگو
 دنغمو تال زنگوم
 ته مي په غشو وله
 خوزه د ، درد په خوړو نه مړېم
 زه په سندروکي جمال زنگوم
 زه يو مين يو لپوني اويو سرمسته بلبل
 د داروونکي چو پتيا
 دغوږپردي په ياغي چيفو شلوم
 خدای مي شيندلي دي په زړه کي دنغمو تخمونه
 ته مي په غشوله

زه دنغمو د پاخه فصل گډوم لوونه
 د طلايي هلال په لور ، د خلیدو نکو ستورو
 دښکلي سيوري لاندې
 گډې ، گډې يې ږدم دگل په درمند ونو باندي
 ته مې په غشو وله
 خوزه په سوو لوغړنو وینو
 پېغلو غوتو ته ورکومه غسل
 اودتنکي پېغلتوب
 مبارکي ورکوم

پېښور ۱۹۹۱/۱۱/۱۳

دغزل تبری

زه دمانام په گوټ کې غلی ناست يم
 يوه غزل ته داسې تبری يم
 لکه داوړې روژتې او لالهانده بزگر
 چې دخواړه او بلالې اذان يو تاندانتظار
 په وچ زرګې تېروي
 خيال يې د زړه په سوځيدلې ځمکه
 دتورو غرو سپينې چينې بهوي
 مانن سهار د لمر له سرې مشوانې
 دتخيل قلم کې واچول زرین رنگونه
 چې پرې رنگينه مستانه غزله
 پاس په اسمان کې د سپوږمۍ په پاڼه وليکمه
 اې له رنگينو غزلونو ښکليه !
 اې دالهام الهې !
 ستادورېښمينو پښو پسته ښکالو به کله راځي ؟
 له ما شعريت لکه مارغه الوتې
 راشه چې پاڅي مې د زړه له ستونې
 د بدرنگۍ بې هنرۍ خپسې
 زه د رنگينو غزلونو تبری
 سنا دموسکا دآيتونو تبری
 تا ته بيګا دغزلونو مولې
 وايه ! زما په باب کې هېڅ ونه وې ؟

ستری کاروان

خدایه ! د گل کډې یې قدم قدم کې واره
 ستري شو کاروان د بناپيروارم کې واره
 خاخکي خاخکي توی شو حال دغونډو غونډو زونشو
 نور خو دانا سوردمحبت مرهم کې واره
 بنکلوته مې واوروه چې شمعو غونډې و بلي شي
 زه دسوز غزل يم ما په زيرو بم کې واره
 لرمې داغريبه مينه کاهو زرو ته وروله
 ياد مې لکه اوبنکې دليمو په چم کې واره
 زلفې تورتمونه غرونه غرونه کنډوونه شول
 زه دسبا تری ما په پيچ وخم کې واره
 باغ چې دشيريني د الفت په اوبو ولا مې
 غر د بيلتانه په فرهادي ارم کې واره
 مانه غلو اغزيو دتيا کو پني پتي کړې
 اوس مې لوټ کاروان د پسرلو حرم کې واره

غزل

اننگي يې دومره سره په څه سبب دي ؟
 عجيبه ده جنتونه په غضب دي
 ښکلي مخ ته خامخا سترگې وړ اوږې
 بوراگان خو دگلونو په مذهب دي
 دريا زاهدان سپي د دوزخونو
 شاعران خو شاگردان دښکلي رب دي
 وې يې سترگې مې درياب دي درومه وږې دي
 ماوې نه ځم عادتونه مې د کب دي
 ستا بانه مې د زړه جيب کې وهي گوتې
 لکه شوخ ماشومان څومره بې ادب دي

غزل

په زړه مې ولې راوړېږې څه باران خونه يې
 هسې مې درد راو يښوې گرانه درمان خونه يې
 دمخ په پاڼه به دې څه خوږه غزله لیک وي
 سپينه کتابه يادوم دې دومره گران خونه يې
 دخيال هدهد دې څومره گڼ گڼ پيغامونه راوړي
 دامې خطا وه چې ويل مې سليمان خونه يې
 مابه بې وخته لېونې کړې په اغزو به گرځم
 غېږبه رانه کړې ښکليه باغه بيابان خونه يې
 دژوند دوچ ساحل په مخ مې لمدې شونډې نه ږدې
 شنه سمندره زه دې څه کړمه توپان خونه يې
 دنور په غشو مې له هسک نه په لېموکې ولې
 نه راځې ستوري داسمان شوې مهربان خونه يې
 ښکليه سالار مې که دعشق دمنزلونونه کړې
 بيا راته وايه چې د رواغ وايې کاروان خونه يې

گوره چي هېردي نه شم

ته به مانه پېژني

خوزما روح درسره مينه کوي

زما د لوړ تخيل نوح درسره مينه کوي

چي دتيارو توپان په ځمکه راشي

دهسک درياب ته دې راوځېروي

ماسره يو ځای دې دستورو په گوهر و پسې

دسپورمې سپينه نوراني بېړۍ کې وگرځوي

ستا په پاسته ورغوي وليکم دميني غزل

«گوره چي هېردي نه شم»

دايې وروستۍ مسره وي

ته د ماشومي غوندي و تخنيرې

اوله خندانه شنه شي

ستا له خدا سره بېړۍ ساحل ته ورسيرې

او دتيارو توپان تالا والا شي

بيامې چي څوک درنه پوښتنه کوي

ته ورته وايې زه يې نه پېژنم

لامې ليدلې نه دي .

ڊالسي

د در دمطرب چي په تارو کږه ليندی ونيسي
 زما دميني دغزل توري سلگي ونيسي
 موسکا راتله دغوي شونډوته خو وتبتيده
 لکه خپسه دتنکي پيغلې مري ونيسي
 د دیدنونو دا قدغن اوتصور د جانان
 ملنگي سترگي مي دخيال تشي ځولي ونيسي
 ملوک او وه جوړي د اوسپني خپلي کړي زړي
 خدایه چي کله به په غېږه کي بدری ونيسي ؟
 سپرلي به هاله وي چي راشي يو کاروان گلونه
 تا ته ډالي شي اوستا ول په ول کوڅي ونيسي

غزل

کتاب مونه زده خو دمینی آیتونه وایو
 داوینکو توري لولو خیري گربوانونه وایو
 مور بلبلان دگل د زبرو زبرو پاپوله مخ
 راخچیدلي دسرو وینو غزلونه وایو
 زمور تندي په کاپو وله چې کوخه دې رنگ شي
 خو دا کیدای نه شي چې کاپوته به زرونه وایو
 چې دترخي خدا په تبغ شي غوخي وینې وینې
 داسې سروشونډوته مجبور یو پرهرونه وایو
 چاوي په خپو مینانوته یې دارجوړکړی
 مور دارته خنې وایو خنوته دارونه وایو
 پالي زمور ترانور غوي خه لیدلي م
 مور د لنډ عمر خاوندان اوږده راگونه وایو
 دما زدیکر په زبره وینه یې داستان لیکلی
 دمنگوتو په ټوتو بیا دچا یادونه وایو ؟
 دعشق په باب کې شوې بنکلاوي د تاووس بڼکې
 د ژوند کتاب کې خه سندري خه ویرونه وایو
 دخوب کاروان مو شوکوچی کډې یې وترلې
 شپه ده د سترگو سره خمار ته خراغونه وایو

ياره چي گيله ونه هکرې

بنکلو کیه یاره چي گيله ونه کړې
 په سپوږمۍ تېله مروري کړېې مه غځوه
 دخپل زرگوتې په تنکۍ غوتۍ دې
 دخپگانونو اوشکونو خزان مه وروه
 هو دامنم چي موده ډیره وشوه
 وختونه ډیر واوښتل
 چي په خوږو خوږو نغمو کې مې ستایلی نه یې
 بنکلو کیه یاره چي گيله ونه کړې
 تا خو لیدلی و
 هغه زما دمینې ډک زرگی
 چي ستاد حسن مرغه کی وه په کې حاله جوړه
 چي هر وزرېې وخوږو کی مضراب
 هره پنجه یې وه دمینې زخمه
 چي په رگ رگ یې شرنګولې راته
 زما دمینې ستا دحسن نغمې
 بنکلو کیه یاره چي گيله ونه کړې
 هغه زرگی په غشو ولگیده
 دصیادانو په تیرو او پولادینو غشو
 په کې زخمی شوی خندوونکی او خوږې ترانې

لکه غزال غوندي تری تم شو اووتینتیلو
 په غرخنو سترگو مین غزل
 اوس چې له دې زرگی نه وینی خاخي
 په هریو خاخي کې بی پته وي د وینو نغمه
 له اسویلیو او سلگیوسره
 د ژوبلو زړونو دنیا گی ته غریو نیولې د رومي
 ښکلو کیه یاره چې گیله ونه کړې
 سنا په کتې کتې خدا می هیره نه ده
 خوکه باوردې راخي
 اوس می دزړه په غوڅو غوڅو توتو
 سنا دبی باکه سندریزو خدا گانو په خای
 دچاپې شماره یتیمانو اوسنکې
 دانې دانې راخي اوشیندي په کې
 اه د غمجنو سرود ونو تخم
 ښکلو کیه یاره چې گیله ونه کړې
 صبرکوه خدای دصابرومل دی
 خوب می لیدلی دی رښتیا به شي
 داپه جنت کې دباروتو دوزخ
 قسم په خدای تالاوالا به شي
 موسکا به راشي دیتیم په شونډو
 په ناسور زخم به دسولې پتی ولکیري
 زما ارم نه به دیوان دجنکو

تر کوه قافه ځي په منډو منډو
 بيا به دي بنکليه په شعرونو لمانځم
 دسور کي لزلن به نيسم د شهلو چه گوتو
 سنا سره پيروان ته به حيران کر مه زيري مازديگر
 بيا به راواخلمه کچکول د غزل
 سنا په درشل به درځم مست ليرني
 ته به په سترگو کي مسکي شي راته
 هرمازديگر به را کوي د ديدنونو خيرات
 بنکلو کيه بيا خو ، به گيله نه کوي
 ځکه راغلي به وي مست پسرلي
 هر يوه گل به وي په سر ډکه پيال نه نيولي
 آن د کوثر دميو

ته به په سرو شونډو موسکي موسکي شي
 ټولي پيالې به شي له کيفه او له رنگه ډکې
 يو خوږ شميم به په کي وليري
 بيا به يې زه اوته په سرو اورو
 بنکلو کيه بيا خو ، به گيله نه کوي
 زه به گل پانو نه د پرځي دانې
 دمست قلم په ژبه وځيبنمه
 بنکلو کيه تاته به اهدا ، کرده په مينه مينه
 دمستو مستو اورنگينو غزلونو کاروان

ته....

ته یو شهکار وې شهکار

ته یو کتاب وې د بنکلا د غزلونو کتاب

ته یو تخلیق وې د فطرت دیوه بې مثله شاعر

ته یې وې کبلی په باریکو گوتو

د تبسم په قلم

ته یو رباب وې یو سرمسته رباب

د ژوند گدا ته شرنګیدلی رباب

لکه ماشوم دې ووکت کت خندلی

د عشق په گوتو تخنیدلی رباب

ته یو رباب وې یو سرمسته رباب

ته مستانه ساقی وې

ستا په شرابو کې په جوش وو د الفت رنگونه

تا د تاک وینه نښتېځله د صفا په گوتو

په کې یوه ذره کینه هم نه وه

ته وې مونس د تېوزرونو او دوچو شونډو

ته یو سخي ساقی وې

اوستا شراب دشومتیا خم کې راگیر شوي نه وو

ستا میخانې لکه چینې بهیدې

چې د زاهد ورته تویی ماتیدې

ای بنایسته شهکاره

اې دغزلو يو رنگين کتابه
 هره لحظه دې لولم
 هرشومه دم دې هرغزل په ترنم ترنم
 خونه پوهېږم نن دې هره مسره
 لکه يتيم وي چا وهلی په څيږو څپږو
 راته وږې وږې سلگۍ وهي
 گيله کوي خو دمسرومري ته غوته ورشي
 زما بنو باندي دخوب ديستو گوتو په ځای
 يوڅو سپرغۍ وي چې خوبونه لوتي
 بانه په پام پام رپوم چې سپرغۍ ونه لويږي
 اوته پرې ونه سوځي
 زما د نن دور غمجن ربابه
 ولي غمجن ژاړې
 ته چې په بڼ ژاړې په زير ژاړې
 دکوم شهيد سرود په وير ژاړې؟
 ستا د نغو دکفن
 دهریوتار په غيږ کې
 کومه د ژوند درخو شهيد پرته؟
 پرون چې شين وې له خندانه ولي نن ژاړې؟
 ته ای ساقی د تږو زړونو ساقی
 دلېونو دمحفلونو ساقی

وایه خبریې که نه ؟
 ستا لپوني خواره واره دي دخمار په غرونو
 څي د تناکو په پنوکې د انگار په غرونو
 یو څو هوبنیارو دي جامونه مات کړل
 چادي کنډول چادي خمونه مات کړل
 اوچا چې ته وې غزیدلې لکه مینه په کې
 هغه له مینې نه ډک زړونه مات کړل
 دتاک له وینې سره گډه شوه د زړونو وینه
 ستا دمینو وینه
 ستا د رندانو وینه
 کله به ستا له خمارو اوله ملالو سترگو
 داوبنکو مهر دخندا په گوتو ونړیږي
 چې بیا دامست خمارخپلې رندان
 په سرجامونه د انگور واپروي
 تویې تویې په سره تنور واپروي

تنبیډلی اخترونه

پت مې په زرگي کې يوڅو سوي غزلونه دي

وادي يې وري چاسره چې کاني نه دي زړونه دي

گوره دېنو په ستنوخه ډېرې جنډې رېي

ړوند خونه يې څومره مې د هيلو مزارونه دي

تنده ما توي خوره نشه دميني هم لري

اړوه په سړيې که ترخه زما جامونه دي

ستا دطلسمونو پسرلی مې پيژندلی دی

څوک به داسې ووايي چې اورنه دی گلونه دي

څه تاندي غوتې څومره تنکي گلان يې ورپېل

دلته هم لوونه دي او هلته هم لوونه دي

ستا دمخ داسپين سبا به کله په کې ووينم ؟

څومره دي اوږده دتورو زلفو ماښامونه دي

خال که په تندي لگوي راشه دادې ورځې دي

تن مې په رگوکې د تودې وينې موجوده دي

کله به قدغن ماتيري خدايه ليونې شومه

سترگي مې ديدن ته لاداوس نه کچکولونه دي

هره شپه خوبونو کې ليلا د آزادۍ راځي
 ويښ چې شم هغه خرې څېمې دي هجرتونه دي
 دلته دارمان په حسين غشي د يزید اوري
 ژوند مې عاشورا شو تبتيديلي اخترونه دي
 خدايه يو دعشق ابن اذر ورته راوليږه
 جوړ د زړه كعبه کې د بتانو حكومتونه دي
 ماپې جنازې دنيم بسملو نغمو وړې دي
 داخود كاروان يوڅو ژوندي غوندي شعرونه دي

دانتظار په کلي

اوښکو مي مهرلگولی دديدار په کلي
 خدایه تېرېږم بي ديدنه د خپل پار په کلي
 تېری زرگی مي شو کباب کباب دمینی په اور
 اوښکې مي وسوې او پخیري مي سرې وینې په اور
 کاشکې لرمون راته څوک وسپڅي دپینې په اور
 نه شته ساقی ؟ چې لرمي راشي دخمار په کلي
 د یار په یاد مي ژوندی سترگې له خمبارنه پاتي
 لکه په گل کې مړ بورا وي له بهار نه پاتي
 د ژوند رباب کې پت سرود يم له شاتارنه پاتي
 همد مه کله به راځي د انتظار په کلي
 دهجر شپې مو په تیندک دي دیوه گي نه لرو
 په اغزو زړونه ور پپيو باغ کې غوټی نه لرو
 ناسور زخمونه گرځو و مرهم پتی نه لرو
 څی چې ورځو په لېونو د پرستار په کلي
 تورې لیلا څنې دي څنډو هه ادا دي نه زده ؟
 په دي اور دوشپوکې دښکلی مخ سبا دي نه زده ؟
 مجنون به وگتې دخدای په در دعا دي نه زده ؟
 راځه کېږدی دعشق خوره کړو د بهار په کلي
 سپرلی پتیري دسرو وینو دالوان په کفن

هسي نه تاندي غوتي تا وشي دخزان په کفن
 وينن يم که خوب وينم مخ پتې دخور جانان په کفن
 مسيحا کله به را درومي دبیمار په کلي ؟
 په شنه اسمان يې چې بودی دميني تال زنگوي
 ذره ذره پکې دنور او دجمال زنگوي
 سپيني کوترې يې په غبرکې پروبال زنگوي
 موره مهجورورخو د داسې يو د لدار په کلي
 مور دتناکو په پنو کې په اغزيو راغلو
 دمرگي غبرته په گدا او په مستيور اغلو
 خدا موحق ده په کرلېچ کې دسلگيو راغلو
 کاروان ته لار ورکړې چې خورشي دسهار په کلي
 دلمر په کلي د خور منو د کرار په کلي

اهداء: شهيد مجروح ته

جلوه زار

يو زرگی وي په تهرکې ، خوچې وخاندي بهارشي
 عشق يې وداغې مجروح شي ، دلاله غوندي داغدارشي
 دخزان ترخي سيلۍ کې ، قافلې دمشکو کوچ کړي
 خوشبويي يې لاسپواشي ، چې يې پانې تارپه تارشي
 هره اوبنکه يې تابلوشي ، دصنم دگرمې مينې
 هجران هسې شان رنگين کړي ، چې وصال به ترپنه زارشي
 مرگ په برگوورته گوري ، خو جذبې خاندي حق وايي
 عشق يې نه پرېږدي قرارته ، که منصور غوندي په دارشي
 چې په مينه کې قربان شي ، هغه زړه د زرو سلطان شي
 دتاريخ دناوې خال شي ، رنگ دوينويې يادگارشي
 چې فرياد داولسونو ، دبلبل غوندي نغمه کړي
 د ژوند سازيې نيم بسمل شي ، دصياد په غشوبنکـ
 د زرگي يوبنکلی لعل وي ، غېږيې ډکه وي له نوربه
 دې قدرو په لاس ورشي ، په ايروکې ورگوزارشي
 خو دانورپه ايرونه مري ، دا به زړو نوکې بلـ
 که يوځای په ايروپټ شي ، په سل ځايه جلوه زارشي
 پسرليه ! ټوکوه يې ، له زخمونو نه گلونه
 چې آرام روح د «مجروح» شي ، چې فردوس ورته مزارشي
 چې نغمې يې په ژړا دي ، گرم يې مه بولئ عالمه !
 څوک به ولې نه ژړېږي ، چې «کاروان» يې يې سالارشي

ای د سپیدو پر بنتی!

ای د سپیدو پر بنتی
 له خوبه وغځېږه
 په کرشمو کرشمو وغځېږه
 د شپو خادر له گلابي بدن نه وغورځوه
 د لمر زرينې جامې واغونده ادا وکړه
 عمر ژړلوته په سرو شونډو خدا وکړه
 اود سپوږمۍ له ميخانې نه راوړه
 دمینې تېرته د نور جامونه
 پرېږده خواره چې شې په وچو شونډو
 لکه دستورو څاڅکي څاڅکي شراب
 پرېږده دمینې لېونی دې هم شي مست او خراب
 ای د سپیدو پر بنتی :

اوس که پېغلوته يې خو پېغله به شي
 د بنکلا رازيې يوه غوته يې چې وسپرېږي
 که د چرو په څوکو لاره وي هم
 د عشق مجنون به ستا درشل ته درځي
 په تورپټکي کې به تومبي د پلوشو گلونه
 د تورو شپو په غېږکې واخله نوراني گامونه
 دمهاجرو د خېمو غېږې ته

راوله راوله دنور قافلی

اودا دنور قافلی

دیوسنی کمیس په عطرو باندې ولبووه

دلردسترگی هار پرسپینه غاړه وڅړوه

عزیز دمصرته وریاد کړه د کنعان یادونه

اوپه مهجور «پسرلی» و وروه

دخوږ وصال د جنتونو گلان

داستقلال د جنتونو گلان

ای د سپېدو پر بڼې

له خو به وغځېږه

په کرشمو کرشمو وغځېږه

دیربښتې خوب

یو چمن وشین چمن و .

داسې ښکلی

لکه لرې دشیطان له وسوسونه

خوب دښکلویرښتو

دگلونو وه ښکا لو

دمرغانو دنغمو

دوږمود قافلو

یوله بله وو تکر

لکه خونشه مستان

خدای را کوزکرد فردوس له ښکلې غېږې

یو مین شینکی سحر

اوس یې ورو ورو لمبوي

په چینه دتنکې لمر

لکه ولامبې مریه

خویدرنگې زمانې ته

کړې له غیبه را پیدا

یو مشال یو مسیحا

د فطرت له رنگینيو

دښکلا وو په لمن کې

یو ه پېغله په تریکو

لکه مسته غرخنۍ وه

دمروند بنگرې یې مات وو

مستانه وه لیونی وه
 د سپرلی په شنه سحر باندي مینه
 په چمن باندي مینه
 په مین باندي مینه
 جنتي موسکا په شونډو
 او خولی له گلو ډکه
 ته به وایې چې دشاتو یو ه مچی ده
 په گلونو باندي گرځي
 یو خوږو کی انتظار یې
 په لېموکښې په څپو دی
 د گل خانگو لاندي کوري
 لکه زړه چې ورنه ورك وي
 له خندانه تکه شنه شوه
 خپله ورکه یې پیدا کړه
 پسې منلې وهي تښتي
 دښکاري په شانې داهم
 خپل ویشتملی ښکار رانیسي
 خپل مین دلدار رانیسي
 گیلې زلفې یو خوا بل خوا
 په اوږو زنگوي خاندي
 پسرلی یې شرمندہ کړي
 داسې ناز او اد کاندي
 خپل مین په غونچوولي
 عشق دحسن او وصال په ډیور ولي
 دواړه سترې اوستومانه

دچېنې په غاړه کېنې
 چینه سپینه راخوتکېږي
 نه به وايې دحيات چينه هم دا ده
 اوبه سپينې لکه تکې سپينې اوبشکې
 لکه دوو خوږو مينو
 له اوږده هجران نه وروسته
 د وصال په شيبه بڼه ډېروي ژړلې
 داچينه وي د دوي اوبشکو بهولې
 دواړه لېسې کړې ترې ډکې
 يو ديو اوبل دبل په لپه خوله ږدي
 لايې غږېپ هم کړې نه وي
 نه چينه وي نه بې پاروي
 پرهزلې پسرلې وي
 يو غمجن غونډې سهاروي
 پرېننه داسې خوبونه
 هره شپه په خوب کې وينې
 خو چې وينه شي ژړېږي
 په ماينونو غوڅه پښه بې
 گرځيدونه نه جوړېږي

څلور توتکی

د شنه اسمان غېږې ته والوتې څلور توتکی

تورومېنو کوکې يې راوړې د گلونو پانې

هره گلپانه وه د پرڅې له سرو اوښکو ډکه

د بودې تال نه يې وزرونو کې رنگونه راوړل

اودا څلور توتکی

سترې شوې کېناستې د لمړپه ونه

د نورپه خانگه کې يې وغزول

د بودې تال د هريو رنگ تارونه

په هريو تار کې يې گلپانې او د پرڅې اوښکې

په هنر وپېيلې

د توتکیو دا، وړه اودا رنگينه څاله

د نورپه خانگه د زانگو په شانې وزنگيده

لکه ماشوم په کې لوللو شوه

يوه دنيا يوه رنگينه دنيا

يوه موسکايوه مالگينه موسکا

اودې څلور توتکو د رنگينو په غېږ کې

خوبونه دېروليدل

شينکي شينکي تنکي تنکي خوبونه

ملکوتي او جنتي خوبونه

دغه ښکلا دا ، یزداني ښکلا
 د اهریمن په کرغېړنو اوبدرنگو سترگو
 لکه اغزي لکه لشي لگیده
 د اهریمن له خبیثه اروانه
 یولوی ښامارجوریده
 په تورو وریځوکی راته اوتاویده تاویده
 دلمر په ونه یې دزهرو خیته واچوله
 نوراني خانگی یې کرې خچې پچې
 په کې لمبل به چې څلورو توتکیو په ناز
 دشینکي خوب هغه تنکی تنکی چینی شوې وچې
 دتوتکیو ځاله لولپه شوه
 د پلټانه دسرو دونو باران ووریده
 وصال وړې سلگی وهلی اویتمیم پاتې شو
 اودڅلورو توتکیو داوړوکی کاروان
 دمینی زړه و، دهجران په چاره نیم پاتې شو
 خدای خبردوې توتکی چیرته او دوې چیرته لارې؟؟
 دسبا سپینه کښتی
 دشنه دریاب اودخواره غونډې شمال له غېړې
 وحشي توپان په تورو تورو پنجو
 دتورو شپو دگردابونو غېړته څنډو هله
 خودسبا مانو په سپینو نوراني لاسونو

دلمرپه ونه دپراته بنامار په لويه خېټه
 دسپينو غشوگو زارونه وکړل
 بنامار ويشتلي فريادونه وکړل
 زهرېي گډله تورو وينو سره وبهيدل
 دلمرله ونې نه راپرېوت تاوې غرونه ړنگ شول
 خاکي نړۍ کې زلزله شوه دپوالونه ړنگ شول
 دا زهرجن بنامار، دا لوی بنامار
 داخبيشه او دا پليته اروا
 د اهرمين کالبوت ته ننوته
 خو خدايرونه پوهېږم
 زموږ دبنکلي سبا سپينه کبنتۍ
 دتورو شپوله گردابونو راوتلې نه ده
 دلمرپه لويه ونه
 اوس هم واړه ماران تالونه وهي
 هغه څلورتوتکی ورکې دي او هېڅ نه راغلي
 دنورپه خانگه يې رنگينه خاله جوړه نه کړه
 اې دسبا کبنتۍ کې ناستو په رڼا مينو
 ستاسوپه منع کې تاسې وگورئ چې شته اوکه نه ؟
 يومستانه شپونکي چې روح يې له نغمونه ډک وي
 چې هر نظريې دطورغروي له ډيوونه ډک وي
 راشي دلمردوني

دترهیدلی سیوری لاندې شپېلی وغېړې

په پاروگروگوتو

چې دنغموبه جادو گروگوتو

دنورله خانگو ماران وشو کوي

چې ورته ماتې کړې په ښکلو اوپستو کو، گوتو

هغه ترخې هغه زهرې تناکې

ترخه ترخه زهرېې وبلهوي

ییاېې خوږې شپېلی ته هسکې غړې ونخوي

چې دلرونې ته یوسپل دتوتکیو راشي

دنورپه هره غزیدلې خانگه

څلور، څلور توتکی څالي وکړي

ازانگې

گله دا دېره موده

ستا د وړمو پستي وړېښمېني گوتې
مستي شي مستې شي زما په زرگې قبل وهي

زما دروح په گړنگو کې ازانگې خپروي

گله په تاپسي ما

درنگ نړۍ کې دوه مين بوراگان وگرځول

خوگله تا

تا دنغو په هغو شنو پاڼو کې مخ پتواوه

گله تنکې وې چې تا

د بوراگانو د پستو مچکو تاب نه لاره ؟

گله گونگې وې چې تا

دوو بوراگانو ته د مېڼې يو ځواب نه لاره

تنکې به وې گله گونگې خونه وې

نغمه نغمه شوې اوريدای مې شوې ليدای مې نه شوې

ستا دې په خپل حسن سوگند وي چې رښتيا ووايه

ته چې دخپل وجودله باغه راځې

زما دخوب اغزنې دښتې ته پښې يېلی راځې ؟

اوکه مرغه غوندي بنکې وکړې ؟

گله صفا ووايه

ولې زما دغزل هرتوري گلدان گلدان شي ؟

چې له تاغېرتاو وي

دارغوان خوب

- په زړه مې اور بليږي يا د، د جانان چيرته يوسم ؟
- چې په کې ونه هوڅي، روح دارم — جان چيرته يوسم ؟
- بنکلی نادان دی ترې امېل دغاړې نه جوړوي
- وايه داني داني د درومرجان چيرته يوسم ؟
- مصره ! په تاكې خويوه زليخا هم نه وينم
- ورونو شرلی دا يوسف دکنعان چيرته يوسم ؟
- داسې لېمه نه شته چې رنگ يې شي او پټ شي په کې
- په وينو سور خوب، دزخمي ارغوان چيرته يوسم ؟
- ماوې چې خپور به يې په څنو کړې دا زړه مې درجار
- اوس نو رينې رينې سالو د الوان چيرته يوسم ؟
- خپل مې ختن خپل مې بنکاريان دي او غرڅي مې خپلې
- له خپل ختن نه پردي غشي کمان چيرته يوسم ؟
- چې مې د خيال په پسته دښته کې اغزي خواره شول
- زه د ورېښمينو غزلونو کاروان چيرته يوسم ؟

د پسرلي گلپغله

شپه دخوبونو په تال وزنگيده
 لکه ماشوم چې له ژړا وروسته په خوب ويده شي
 داسې چوپتيا او کراري خوره شوه
 دپسرلي گلپغلي غلي غلي ساه واخېسته
 او دمېن فطرت له غېږې ورو ورو ، وښويده
 ځان يې بربنډ د سپوږمۍ مست ابشارته وغورځاوه
 له ډېر هوس نه ورته سپين ستوري اوبه اوبه شول
 راغلل دورانگو په نړيو لارو
 په سپينه غېږکې يې خواره واره شول
 د پسرلي گلپغله
 سليماني تخت ته بلقيسي غونډې وختله
 دپريشانو اوريلونو په غمجنه مېنه
 او د داغلي لاله زار په وطن
 دلمدو څنو خو شويي وروي
 سرو غونچوکې د تاوده ژوندانه ساه پوکوي
 دپاکې مينې گنهگار وته جنت جوړوي
 خواي عظيمه خدايه !
 زموږ د ژوند هره لحظه درته سجده سجده شوه
 خدايه که غوڅې دې کړې
 دجهنم دسرو اورونو ژبې
 د اهرمين د طلسمونو ژبې

قحطي

نه هنگامه د عشق سره ، نه د جمال قحطي ده
 ای بنکلیه یاره نوبیا ولې د وصال قحطي ده ؟
 داچې یادونه یې په سرو اوښکو کې بل ساقمه
 د ار ما نونو هديرې دي دمشال قحطي ده
 زړه دې پیدا کړه که له زړونوسره مينه غواړې
 له پښتون زړه نه خو خبرې چې د سوال قحطي ده
 پیوند د وروځوکې خوگنې خالونه نه مخایېږي
 په دې ساده بنکلي محراب کې ديو «خال» قحطي ده
 ولې تندي مو اورنگانو ته سجدي لگوي ؟
 دا د رحمان بابا قحطي که د خوشحال قحطي ده ؟
 لږخو آرام دخپلو وینو په سالو کې هم شه
 ناسورپرهره دمرهم او د دسمال قحطي ده
 دآزادی باز به الوتو د پامير په څوکو
 داسې ښکارېږي د وحدت د پروبال قحطي ده
 کاروانه څوک دې فرياد ناوري سره اوسپين نه لرې ؟
 او کنه تاسره دفن او دکمال قحطي ده ؟

اهداء : شهيد شمس الرحمن او
شهيد محمد ميرپاکو او اووتنه .

له وينو ترموسکا

څه مستانه شوردی غوړونه کيردی،
چيرته مسيح په هديرو راغی
وگوری، مړي له خندانه شنه شول
مړاوي غوتی په يوه سترگه د شبنم وموسيدې
له مرگ ياغي شوې د سيلی په غيرکې وغزيدې
گوری، گلونه شوې جنډې جنډې شوې ورپيدې
څومره بې باکه دا غزوپه څوکو ونځيدې
او د پيری د خزان مړي پورې وځنډيدې
څه مستانه شور دی غوړونه کيردی
ړندې ړندې شوې د پير يو دکوډ گرو سترگې
شينکی آسمان دکوه قاف په لمن ووریده
د پيرين ديو دمنارې له سره وښويده
يوه ژورگړنگ ته وغورځيده
هغه لاسونه يې ټوټې ټوټې شول
چې ماتولې يې د قاف د ښاپيرووزرې
څه مستانه شوردی غوړونه کيردی
د ښا پيرو د څڼو بوی راځي
هلک زموږ دکلي
په هغه سترې ملوک زيری وکړی

بدري جماله يني سلام ته راځي
 څه مستانه شوردي غوږونه كيږدي
 راغلي څپي دسندريزي خدا
 هغه دي هغه ، دبتانو جنازي ووتي
 چې دسحر ويني يي څښلي هغه شپي ووتي
 هغه چې تش نوم يي دښار په مري
 لکه خپسه پروت و
 يوه ياغي آواز دښار له مري وشو کاوه
 دوخت بودي زړه ريتا په کي دغوټي په شان
 دعدم تاخ ته ورو ورو، وغورځاوه
 څه مستانه شوردي غوږونه كيږدي،
 څه دتودي موسکا تندرونه اوري
 درنو اوبنکو دريا بونه وچ شول
 جادولوگي شو ، طلسمونو وچ شول
 جادو څپلي سترگي وغړيدي
 هلته دوينو د ساحل په غاړه
 د يوه نهنګ له گنده شوې تنې
 دچا په وينو لمبيدلي شال بادونو يوور
 دنظر غشوته بريند پاتي شو
 سور خونړي جهان يي شنډ پاتي شو
 ژر به دخاورو په انبارکې پټ شي

څه مستانه شوردی غوږونه کيږدیء
 هلته پوشکين له غزليز وسترگو
 دتولستوی په مينه ناکه څپره ووریده
 وې يې دابنکلی اورنگين محشر له کومه راغی ؟
 چې د بتانو نړۍ ونړیده
 دتولستوی په شونډو
 يوې خوږې موسکا برينبونه وکړل
 له نازه ډکه اشاره يې وکړه
 دجنوب لورته يې اوږده او مرمرين لاسونه وغزول

دديو دقهر په خير، دوه لاسونه

ديوه وجود ، دوو پولادي لاسونو
 غنچې غنچې گلونه وغورځول
 دهر يو گل په شوکيدلې پاڼه
 دوه دوه مين بوراگان
 لکه د پرځې په خير ، ووريدل
 دا پولادي لاسونه
 دگل دهرې يوې پاڼې په مخ
 دڅاڅکي څاڅکي پرځې پرځې په سر
 تيرې پنچې راکاږي
 دهر و دوو ، دوو بوراگانو ترمنځ
 دبيلتون بریدجوړوي
 د ديو دقهر په خيردوه لاسونه
 دتورو کاهو خواته وغځيدل
 څولې يې ډکې کړې له تورو کاهو
 دسپايری په غبرکې سپينه سپينه
 په کاهو ولي چې ذرې ، ذرې شي
 چې رڼا بوره شي تيارې خورې شي
 دغه سپينه ديوه وجود او د دې دوو لاسونو
 دروح له ميوډکه

باغ

په هغه شپه چې د بلوغ باغ ته ورواوښتمه
 د پنځلسمې سپوږمۍ
 زما ښکالو دپلو شو په غوږو ، واوریدله
 له شنې کرکۍ یې لکه لور دباغوان سر راوایست
 باغ یې دنور په رڼو کاهو وویشت
 سترگې مې وېرېښیدې و تمبیدم
 زما تندي لکه د باغ گلاب په وینو سور شو
 یوه گړۍ دیوې ونې لاندې ودریدم
 ورپڅو وړېښیمن شال د سپوږمۍ په رخسار وغوړاوه
 ساړه شمال مې ماشوم درد په تال کې وژنگاوه
 زړگي مې ورپڅو ته یوه دنیا دعا کوله
 په یوه تېرې تلوسه بدل شوم
 هرې شیبې د کال پېښې کولې
 دانظار دېوانو
 د شیبو غرونه وو په لار کې ایښي
 او په دې لاره یوه سترې قافله دوږمو
 دچا دڅنو خوشبویۍ باندې لرلې وه راورسیده

دتصور په اینه کې یوه ښکلې راته وموسیده
 کړنگ شو آینه زما دخیال له لاسه وغورځیده
 زه له خندانه شین شوم
 یوی ښایسته ښاپیری غېږه راکړه
 زما په خوږ سترگوپې وموښل تنکي لاسونه
 زما نظر بدل شو
 زه د گلونو په لوستلو باندي وپوهیدم
 په هره پاڼه کې مې یو د یوان غزل ولیدل
 بیا ښایسته ښاپیری غېږه راکړه خوله په خوله شو
 ټنډه یې وموښله
 زما په ټنډه پورې
 زما له خوب سره اسمان ته لاړه
 په سپینه ټنډه یې سور خال څلیده
 لکه زما د غزلونو اروا
 لکه ښایسته دسهارونو ستوری
 څم دنغمو په سیندکې غسل کوم
 او دگل کڅ په غاړه
 دسحر لونځ کومه

زمور دکلي شنه توتيان سپيني کوتري

خدا په ستاکومي پرېنتې واخيسته ؟

په نوراني منگولو

دگلو ږموپسته ورېنمينه جارو

چې يې دلرکلي اسمان جاروکړ

له تورو ورېڅو اوله تورو لږو

خدایه دلرکلي په شنو توتيانو

په سپينو سپينو جنتي کوترو

ته څومره ډيروروي

دښايستو نو باران

چې له بڼکونه يې

بوي دچندنو راځي

چې له خبرونه يې

بوي دسندرو راځي

خدایه بخښي مې که نه ؟

توبه توبه

دلراوبرکلي عظيمه خدایه !

له تاکومه گيله

ستا هغه ډيري پرېنتې خدایه په کومه لاري ؟

ته ورته غبرکړه چې دبرکلي اسمان جاروکړي

په تورو وريځو کې د پيغلي سپورمې ساترېته
 په تورو وينو کې شوه سترگه د لمر لته پته
 ته ورته غبرکړه چې د برکلي اسمان جارو کړي
 زموږ د کلي شين بنه کي توتيان
 کوي هر چاته د سلگو په ژبه
 دخپلو ماتو وزرونو بيان
 زخمي مريو کي دمستو الوتنو نغمو
 دوينو زنگ نيولی
 زموږ د کلي هغه سپينې اسماني کوترې
 چې د سپورمې په سپينه شپه يې د سوما گلونه
 په پيغلو پيغلو ترانو کې ستايل
 خونن د بر کلي وريښمينه فضاء
 اغزي اغزي غوندي ده
 د سپينو سپينو اسماني کوترو
 د زرونو ويني خېښي
 زموږ د کلي ښايسته کوترې
 سپينه سپورمې په خوب کې ويني اوسوما په خوب کې

د دیو د لاس د ماتیدو سندره

زما د روح د ونې
 په هغه جگه غورگه
 یوې خوږې یوې پستې سندري
 لکه د سپینې اسماني کوټرې
 له زیروېم نه جوړوله محاله
 ورته راتله د ښاپیرو له وطن
 لکه بدری جماله
 په سندریز انداز کې
 ته لکه دیو غشي لینده په لاس کې
 ماستا د غشو شغاو اوریدله
 لکه شاهین وي خوشی
 په یوه کوټره پسې
 غشي دې شخ شوراغی
 زما سندره پسې
 او د زرگي په سرمې ولگیده
 زما د روح د ونې
 هغه اوچته غورگه ورپیده
 د زیروېم له محالې والوقه
 زما سندره د کوټرې غونډې

دښاپېرې بدري جمالي غوندي
 پستنه لاره دارم په لوري
 د شهادت په وزرونو د عدم په لوري
 او په بني لاس مي پولادي غشي له زړه راو کيښ
 لکه قلم زما د زړه له مشوايي نه ډک و
 پولادي نوکه يې په وينو سره وه
 په خپل ورغوي مي پرې وليکله
 دناويلې ښايستوکې اوپستي سندرې
 د شهادت وپړنه
 دهغه لاس د ماتيدو سندرې
 چې غزلگوزرونه په غشو ولي
 چې داروا له ونې
 سپينې کورې شپې
 زما مزار ته لوحه مه جوړوي
 زما کين لاس زما د قبر لوحه
 راټوکيدلې ده د زړه له تله
 پرېږدئ ولاړه دې وي تل تر تله
 چې لاروي مي په ورغوي لولي
 د ديو د لاس د ماتيدو سندرې

دباران زگيروی

دا خو شپې سرپه سرد باغ په ستوني
 يوه خپسه ناسته
 د باغ تنکي گلونه
 اغزن غويونه وينې
 باران له تېرې باغ نه باد په ديکه تيل وهلو
 او داغزوپه غېږيې و واروه
 پانوزگيروی د باران واوريدو او وپورنيدې
 دسپيره بادله ويري وړپيدې
 بلبل دپرخې په گهای سرې سکروټې وخبينېلې
 ژبه يې گونگه شوه نغمې نه ورځي
 خولا دگل کنډول يې هيرنه دی توبې نه ورځي
 آه دماشوموگل غوللو په شونډو
 سپيره گردونه پراته
 اغزوتيونه د سپوږمې رودلې
 په هره خوکه يې ټوټې ټوټې الماس گليري
 اوس په گلونو باندي ناز خرڅوي
 باغ د فرعون په قبضه گڼې پروت دی
 اوچار چاپير تېرې د اغزيو د يو الونه تاودي
 باغ ته په شتو گامونو

هابنديوان پسرلى نه شي راتلاى
 داپسرلى هغو الماسو غيركښې ټينگ نيولى
 چې د فرعون دا اغزني ږيري
 په هريوتارتارکې تالونه وهي
 مور په موسى پسې ليمه ليمه شوو
 که چيرته راشي يو ماشوم موسى په پالي پالي
 چې د فرعون له اغزني ږيري
 دانې دانې الماس راوشو کوي
 هغه بندي پسرلى والوزي بنکې وگړي
 زموږ په باغ وزرې وغوروي

پېښور ۱۹۹۱/۱۰/۱۷

دباروتو دوزخ

دوزخ دی دباروتو جنتونه په کې سـوزي
 سپرلي په کې ايره شول سره گلونه په کې سوزي
 د تاندوتنکی هیلو دموسکا غوتی لمبه شوې
 بس مینې هديرې شوې مشالونه په کې سوزي
 عشق وسو ، لولپه شو په بـسکلا اوري سکروټي
 وصال په کې ستي شو هجرتونه په کې سوزي
 ويشتلی دنورغشي بوډی ټال په لينده نه شي
 اورونه دي لوگي دي اورنگونه په کې سوزي
 په زړونو اوريليري خدايه چاته وژارمه ؟
 روغ څه چې ليوني بېرسرونه په کې سـوزي
 سور اور په ميخانه کې ساقي وسو ، جام يې پريوت
 لاغرپه يې کړی نه چې تېرې زړونه په کې سوزي
 ختن تالاولاشو نه غزال شته نه عطرونه
 نپام خورې سپرغی کړې راکټونه په کې سوزي
 داڅه يزيدي ظلم دی په دغه کربلا کې
 ژوندن خو عاشورا شو اخترونه په کې سوزي
 اور کربنه غځولي مجنون دلته ، ليلا هلته
 ديدن ته وا دسترگو کچکولونه په کې سـوزي
 الهي نمودي اورونه ته گل وگلزار کـړي
 ته گوره د خليل خواږه يادونه په کې سـوزي
 لکيري به مرهم غونډې په سوولور زړونو
 « کاروانه » خيرکه ستاهم غزلونه په کې سوزي

زما دسورکي اوتس فریاد

ما به په زخمي اوږه بارونه وړل
 غاړه کې چې بنکلي امیلونه وړل
 تل مې تگ راتگ و ، کاروانونو کې
 تلمه په پیچو موکې په غرونو کې
 کله په اغزو کله گلونو کې
 تگ مې نه و خوښ په مهارونو کې
 ډیر وم گړندی په قدمونو کې
 تل مې له اوسانو میدانونه وړل
 غاړه کې مې بنکلي امیلونه وړل
 ډیر په خطر ناکو لاروتللی يم
 ډیر ډیر په مستی کې تښتیدلی يم
 ډیر راغورځیدلی پر زیدلی يم
 کله هم گړنگ ته ورلویدلی يم
 بیا هم په میړانه ترې ختلی يم
 ما په مکیز غاړه بوخ غوږونه وړل
 غاړه کې مې بنکلي امیلونه وړل
 هرڅو مې که زړه له باره ستړی دی
 زړه کې مې زرغون دمینی زړی دی
 نازمې دغریب په لیمو وړی دی
 بې مزده مې پنډه ورته راوړی دی

پوزه کې زما دالفت پـری دی
 تل به می دالی اوسـاغاتونه وړل
 غاړه کې می ښکلي امیلونه وړل
 ډیر راسره یوبهیر کې تللی دی
 تللی دی واپس کله راغلی دی
 پاس راته جازونه غوریدلی دی
 خواکې می مونه لگیدلی دی
 هرک راته په برگو ډیر کتلی دی
 بیتا به می هم کته او کـلونه وړل
 غاړه کې می ښکلي امیلونه وړل
 تگ به می دشیپې په قافلو کې و
 لوند به می بدن ټول په خولو کې و
 زړه می دخوانی په ولولـو کې و
 مل به می کاروان په منزلو کې و
 روح یې دشعرونو په ښکلو کې و
 مایې د ډاگې غونډې لیکونه وړل
 غاړه کې می ښکلي امیلونه وړل
 بار شومه په سختو سرو گرمیو کې
 زور می پاتې نه و ، په تلیو کې
 ور ورو به راتلمه په غونډیو کې
 اوسکې می وې پندې په ککیو کې
 خه غمجن سرود می و ، گونگریو کې

ورومي دمرگ غير ته قدمونه وړل
 غاړه کې مې بنکلي اميلونه وړل
 بيا په خپلو وينوکې غرقاب شومه
 ونډې . ونډې جوړپه بڼه حساب شومه
 ویش په هرغریب په هر جناب شومه
 وړک دسخت مرگي په انقلاب شومه
 جوړتوبې توتې شومه کباب شومه
 خدای خیر چې چابه مې خوندوته وړل
 غاړه کې مې بنکلي اميلونه وړل
 داغ که دکاروان په خیسگر خون یمه
 خیال نه مې شړي وايي پښتون یمه
 وايي که غمجن دي په بيلتمون یمه
 هرڅه دي له خدای پوه په قانون یمه
 ټینگ عزم لرم که په شواخون یمه
 زړه ته يې دصبر مرهمونه وړل
 غاړه کې مې بنکلي اميلونه وړل

دري خيسوره دچور کوسهې دځنگل لمن

۱۳۶۸ / ۶ / ۵

B
3.532
KAR
4382

Series No:69-70

LE MAKHAMA TER MAKHAMA

FROM EVENING TO EVENING

A collection of poems

Pir Mohammad karwan

Published by:

Writers Union of Free Afghanistan(WUFA)

Copies

1000

Peshawar

1992

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**